

GAZ LAMBASI

Ü M İ T K U T B A Y

GAZ

LAMBASI

Ü M İ T K U T B A Y

T.C. EFELER BELEDİYESİ KÜLTÜR YAYINLARI : 7

1. Baskı / Şubat 2018

Bu eserin tüm hakları T.C. Efeler Belediyesine aittir.
İzinsiz kopyalanması, yayınlanması yasaktır.

ISBN: 978-605-66404-6-9

Kapak Fotoğrafı

Mehmet AKKAYA

Grafik Tasarım

Ömer Faruk DEDEELİ

Basım Yeri

Sevgili Hemşehrilerim;

Yerel yönetimler halka en yakın demokratik kurumlardır. Kültürel alandaki görevlerin ve hizmetlerin yerine getirilmesinde, özellikle kültürel eserlerin korunarak, ortaya konmasında en uygun kararları alabilecek ve onları koruyabilecek en yetkili organlardır. Kültür hizmetlerinin birey ve toplum yaşamının yeniden şekillenmesindeki, belli alanlara kanalize edilmesindeki rolü, halka benimsetilmesinde en etkili araçlar olması, bu hizmetlere verilen önemi yeterince açıklamaktadır.

Kitap okumak insanoğlunun kişisel gelişimine etki eden önemli faktörlerden biridir. İnsanın fikir yapısını ve hayal dünyasını geliştirir, sözcük dağarcığını arttırır, deneyim ve birikim kazandırır. Gelişmiş ülke toplumlari, sahip oldukları bilgilerin çoğunu kitap okuma kanalıyla kazanmıştır. Gelişmemiş ülkelerin çoğunun karşılaştıkları sorunların temelinde ise eğitimsizlik ve kitap okumamak yatar.

Çağlar boyunca insanın kendine ve kendinden sonrakilere anlattığı hikayeler, çeşitli şekillere bürünmüşse de insanın anlatma ihtiyacı sabit kalmıştır. Çünkü insan bu dünyada kendini hikayelerle bilmiş, bildiklerini sonraki kuşaklara hikayelerle anlatmış. Bazen bir dedenin ihtiyar ve müşfik dudaklarına düşen bir masal olmuş bu hikayeler, bazen bir annenin çocuğunu uyutmak için kısık sesle söylediği bir ninni, bazen de bir halk hikayecisinin köyden köye gezip bağlaması eşliğinde söylediği bir atasözü.

Dilden dile, gönülden gönüle ve kültürden kültüre dolaşan hikayelerin veya hayal dünyasıyla ortaya konan, edebi bir bakış ve estetik kazanan öykü türü her zaman güçlü bir damara sahiptir. Gelişime katkı sunmak hedefleri arasında yer alan Efeler Belediyesi, yayımladığı kültür eserleri ile aynı zamanda kentin kültür belleğini geleceğe taşımaktadır.

Belediyemizce mevcut kültürel ve tarihsel zenginlikleri çoğaltmak ve kent kültürünün örülmesine katkı sağlamak üzere etkinlikler düzenliyor, yayınlar yapıyor, kent kimliği, tarihi ve kültürü üzerine gelecek kuşaklara da rehberlik etmek ve bugünü ileriye aktarmak amacıyla çalışmalar yapıyoruz. Kültürün, sanatın kent insanı üzerindeki etkilerinin olumlu ve geliştirici olması yönünde çalışmalarını sürdürürken kentin tüm fertlerini (çocuk, genç, yaşlı, kadın, erkek, engelli, sosyal ekonomik ve kültürel anlamda dezavantajlı) gözeterek eğilimlerini, isteklerini göz önüne alarak karar veriyor ve uyguluyoruz.

Değerli öykü severler, okurlar Ümit Kutbay'ın 'Gaz Lambası' adlı öykü kitabıyla biz buradayız. Kökeni hikayelere, kısa ders çıkarmalara kadar uzanan Öykü; hem ülkemizde hem dünyada bir yazım türü olarak genç sayılabilir. Dolayısıyla bu türün yolculuğu da daha uzun ve çoktur. Yani öykücülerin söyleyecek sözleri çoktur. Ümit Kutbay'ın söyleyecek sözünü, Efeler Belediyesi Kültür Yayınları vasıtasıyla okuyucularla buluşturmak bizi sevindirmiştir. Biliyoruz ki gelecek kuşaklara, bu toprağın insanlarına, bu topraklarda yetişenler tarafından kültür mirasımızın anlatılması önemlidir. Üstümüze düşeni yapmanın sevinciyle herkese sağlık, mutluluk ve esenlikler dileyerek, yürekten sevgi ve saygılarımı sunuyorum...

M. Mesut ÖZAKCAN
T.C. Efeler Belediye Başkanı

İÇİNDEKİLER

Gaz Lambası.....	13
Yel Değirmeni	19
Ayna	23
Umut	27
Papatya Falı	33
Üzüm	37
Soğuk Bahar	41
Er Mektubu Görülmüştür	47
Alyans	53
Hasta	57
Sessiz Gelincik	63
Gezi	67
Gülkurusu	73
Kızıl Yağmur.....	77
Kömür Karası	81

TEŞEKKÜR

Papatya toplamayı severdim çocukluğumun hesapsız baharlarında. Uzandığım zaman yemyeşil çimenlerin üstüne, mavi gökyüzü bedenimi kucaklar, yüzüme vuran güneş varlığımı hissettirirdi. İşte bu duygular kitabın sayfalarında kelimelere döküldü, kelimeler öykülere dönüştü.

Bu öykülerin derlenip kitaplaşmasında bana öneride bulunan ve destek olan T.C. Efeler Belediye Başkanımız Sayın M. Mesut Özakcan başta olmak üzere, Başkan Yardımcımız Sayın Belgin Alpdoğan'a, Özel Kalem Müdürü Abdulkadir Baş'a, Basın Yayın ve Halkla İlişkiler Müdürü Şükrü Kadri Söylevci'ye, bu çalışmanın her safhasında desteklerini esirgemeyen Basın Yayın ve Halkla İlişkiler personeline, kitabın kapak resmini hazırlayan ressam Mehmet Akkaya'ya çok teşekkür ederim.

Eşim Nilay,
Oğullarım;
Kuzey ve Sıraç'a...

GAZ LAMBASI

Mavi gözleri gözkapaklarının arkasında titriyordu. Soğuktan morarmış dudaklarında dünden kalan son kelime vardı; “Yapma...”

Gözlerini açtığında başının üstünde sallanan yağlı urganı gördü. Gözleri karanlığa alışmıştı. Mavi gözlerine dolan yaşlar, uzun kirpiklerinin arasından boşandı. Yüzündeki tozları çamur yaparak, dudaklarının üstünden çenesine kadar süzüldü. Titrediğini, iliklerine kadar tir tir titrediğini hissetti. Sağ yanına doğru uzanmış, beton zeminde yatıyordu. Sağ kolunu başının altında olsa da hissetmiyordu. Ne kadar zaman burada böylece kaldığını bilemedi. Sol kolunu havaya kaldırıp parmaklarına baktı. Parmaklarındaki kir ve kan kokusunu duyumsadı. Elleri, kolları, sırtı, eti, kemikleri her yanı acıyordu. Yattığı yerden bacaklarına baktı. Kasıklarındaki ağrı beynine vurdu. Bacak arasından gelen sızı, usunun derinliklerinde yankılandı. O an hıçkırıklarına engel olamadı. Şimdi hem ağlıyor hem de bağırıyordu. Morarmış dudaklarında dünden kalan son kelimenin yerini başka bir kelime almıştı; “Neden!”

Birkaç dakika süren sinir hezeyanı yerini hiç alışık olmadığı dinginliğe bırakmıştı. Kalktı, oturdu. Beton zeminden vücuduna yayılan soğuktan kurtulmalıydı. Birkaç parçadan oluşan enli tahtaya attı bedenini. Karanlık odanın penceresi olduğu anlaşılan küçük boşluktan

buz gibi soğuk hava giriyordu. Ayaklarını altına alıp, ellerini kasıklarında birleştirdi. Kasıklarındaki kirlenmişlik hissi beynini içten içe kemiriyordu. Dün geceyi tekrar hatırlamak istemese de mavi gözlerinin önüne gelen hayal meyal görüntüler buna engel oluyordu. Birden irkildi. Kendini geriye doğru attı. Bu izbe yerde tek başına olduğunu fark etti. Korktu. Küçük pencereden giren rüzgar ısıklık olarak odayı dolaşıyordu. Mavi gözlerini tavandan sarkıtılmış urgana dikti. Gözkapakları sonuna kadar açılmış, gözbebekleri büyümüştü. Kollarını göğsünde birleştirdi. Vücudunda dokunduğu her yer acıyordu. Bedeni ileri geri sallansa da tavandan sarkıtılmış yağlı urgana sabitlenen gözleri hedeften şaşmıyordu.

Dudakları titredi. Saatin yelkovanı ve akrebi gözünün önünde film oynatıyordu sanki... Yaşadıklarını hatırlamak değil de bir filmin sahnesini izler gibiydi. Urganın ortasındaki boşlukta oynuyordu film... Annesinin her gün özenle taradığı uzun siyah saçları kir pas içinde kalmış, gözlerinin önüne dökülüyordu. Soğuk odaya verdiği sıcak nefesinin buharı, yüzüne düşen saçlarını okşuyordu. Soğuktan titreyen bedenine inat mavi gözleri alev alev olmuştu. İçeriye giren soğuk havaya aldırış etmiyordu. Soluk borusundan gırtlığına doğru vücudunu terk eden havayla birlikte, içinde biriktirdiği kini de atıyordu sanki. Nefesi hızlanmış, kalbi göğüs kafesini parçalayacakmış gibi atmaya başlamıştı.

Sağ tarafındaki üst üste dizilmiş çuvallara baktı. Harmandan sonra tohumluk için ayrılan buğday çuvallarıydı bunlar. İçindeki korku bir an olsun azalır gibi oldu. Evlerinin yanındaki küçük ambarda olduğunu anladı. Küçükken banyo yaptırmak isteyen annesinden kaçmak için buraya saklanırdı. Annesi saatlerce arasa da bulamazdı Neslihan'ı... Bazen bu buğday çuvallarının üstünde uyuyup kalırdı. Çocukça rüyalar görürdü uykusunda... Öğretmen olmayı düşünüyordu Neslihan. Öğretmen olup köylerindeki çocukları okutacaktı. Belki büyükşehre bile taşınırdı. Yok yok, büyükşehirdeki çocukların öğretmenleri vardı. Ama bu köye öğretmen gelmiyordu ki... Gelse de on beş tatilde gidiyordu. İkinci dönem zaten hep öğretmensizdi okulları. Neslihan da diğer arkadaşları gibi tarlada çalışıyordu. Her sene aynı... Okul her açıldığında yeni bir öğretmen gelir, kendini tanıtır, bundan sonra hep burada kalacağını, bu köyü çok sevdiğini söylerdi. Ama sonuç yine aynı olurdu.

Alışmıştı artık Neslihan. O yüzden öğretmen olup hep bu köyde kalmalıydı. Gerçi okul da çok eskiydi ama yine de gidebilecekleri bir okulları vardı. Daha geçen sene badana yapmışlardı. O zaman okula gelen Yasemin öğretmen muhtara söylemiş, hep birlikte okulu pırıl pırıl etmişlerdi. Yasemin öğretmen ne kadar güzeldi. Uzun kumral saçları beline kadar geliyordu. Yüzündeki tebessüm hiç bitmiyordu. Bir keresinde Neslihan'a şiir okutmuştu. 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'ydı... Bütün köy okulun bahçesinde toplanmış, Cumhuriyet Bayramı'nı kutlamışlardı. Yasemin öğretmen, şiir okuduktan sonra Neslihan'a sarılıp öpmüş, "Aferin sana" demişti. Neslihan, işte o zaman öğretmen olmaya karar vermişti. Sonra o da diğer öğretmenler gibi on beş tatilde gitmiş, bir daha geri gelmemişti. Yasemin öğretmen gelir umuduyla, büyük mavi gözlerini her sabah güneşe döner, köye gelen arabaları karşılardı. Ama gelmedi...

Tahta kapının zincirine takılmış büyük kilidin sesiyle irkildi Neslihan. Eski kilidin sesi bu loş odanın içinde yankılandı. Gıcırdayarak açılan kapının aralığından sızan gün ışığı gözlerini kör etti adeta... Toz, toprak ve kan kokusunun sindiği ellerini gözlerinin önüne siper etti. Eski ahşap kapı gıcırdayarak açıldı. Kapının önünde duran silüetin kime ait olduğunu anlaması zor olmadı. Koşup boynuna atlamak istedi. Ahşap zeminden doğrulacak gibi olmuştu ki babasının nefret dolu sesiyle olduğu yerde kalakaldı; "Sen daha yaşıyor musun küçük orospu?" Yerinden kıpırdayamadı bile. Boğazına kadar gelip düğümlenen sözcükler orada kaldı. Yutkunamadı. Mavi gözlerinde biriken can damlaları içine içine aktı. Zaman sonra dimağından diline düşen kelimeleri, gözyaşlarına karıştırarak yutkundu Neslihan... Burnunun direği sızladı. İki elini birbirine kenetleyip yüreğine bastırdı. Yüreği sızladı. Mavi gözleri, yüreğinde biriken kandamlarının ev sahibi olmuştu. Her zaman "Benim kızım öğretmen olacak" diyen babasının bu sözleri odayı buza çevirdi. Titreyen bedeni değil, yüreği olmuştu genç kızın. Babasının sesi bir kez daha yankılandı; "Elini çabuk tut, senin yüzünden elaleme rezil olduk zaten." Babasının dün sabah saçlarını okşayan parmakları tavandan sarkıtılan urganı gösteriyordu. Kapının kapandığını ve kilidin sesini duymadı bile Neslihan. Kulaklarında hala o cümle uğulduyordu; "Sen daha yaşıyor musun küçük orospu?" Gittikçe kaybolan cümlenin son iki kelimesi çınlayıp durdu. "Küçük aşifte... Küçük

aşifte... Küçük aşifte..."

Dün...

Eriyen karlar derelerin köpüklenerek akmasını sağlamıştı. Tomurcuğa durmuş ağaç dallarının göğe uzandığı yerlerde, küçük kuşların civıdayarak oynaşmaları Neslihan'ı büsbütün neşelendirmişti. Çamaşırlarını doldurduğu leğeni başının üstüne koyup, dereye giden patikadan aşağı indi. "Bu sene yaz erken gelecek" demişti büyük ninesi. Her sene nisandan önce kar kalkmazdı buralarda. Ama bu sene, mart ayının başında neredeyse kar kalmamıştı. Bahar aylarında inekleri otlatmaya götürdükleri Barçın Dağı'nın bulutlara değdiği zirvesinin haricindeki yerler, kar sularını çoktan köyün aşağı yamacından akan dereye vermişti. Patikanın kenarları sağlıklı soltu yaban otlarıyla dolmuştu. Dere kenarına indi, başının üstüne ustaca yerleştirdiği çamaşır leğenini yere koydu. Soğuk kar sularının beslediği derenin kenarına taşlardan bir göl yapıp, çamaşırları bu su birikintisinin içine boşalttı. Eline aldığı ilk çamaşırı kalıp sabun ile çitilemeye koyuldu.

Dere kenarında çamaşır yıkamak insanın belini kırıyordu. Dizlerinin üstüne doğrulup ellerini beline dayadı. Başını ona gülümseyen güneşe doğru uzatıp, geriye doğru gerindi. Gözlerini kapattı. Aklına yine Yasemin öğretmen gelmişti. Nereden çıktı bu şimdi... Unutmuştu oysaki... Yasemin öğretmenin gidişine çok üzölmüş, onu bir türlü unutamamıştı. Ben de öğretmen olacağım diyordu Neslihan...

Bir anda irkildi... Arkasından sinsice yaklaşan karartıyı fark etmeyen Neslihan'ın ağzını, güçlü parmaklar kapatmıştı. Bedenini saran ikinci el onu sımsıkı kavradı. İri mavi gözleri daha da irileşti. Güçlü kollar Neslihan'ın küçük bedenini kaldırdı, dere kenarındaki dikenli çalılığa doğru sürüklemeye başladı. Direnmeye çalışan genç kızın bütün çabaları boşunaydı. İri kolların arasında iyice ufalmıştı. Gözü dönmüş canı yaratık, Neslihan'ı havaya kaldırıp çalılığın arkasına fırlattı. Yere düştüğünde hissettiği acı, iri yaratığı görünce daha da arttı. Celladıyla göz göze gelen kurban gibiydi. "Bekir Amca" diyebilirdi sadece... Dili lal oldu. Yutkunamadı bile... "Sesini çıkarma küçük orospu. Yoksa şuracıkta boğarım seni" dedi, Neslihan'ın Bekir Amca dediği gözü dönmüş yaratık. Kalkıp kaçmaya çalışmıştı ki, Neslihan'ın suratına inen tokat onu

büsbütün yere serdi.

Karataş Deresi beyaz köpüklerini taşlara vura vura akıyordu, köyün alt yamacında. Gün batmaya yaklaşmışken kendine geldi Neslihan. Üstü başı paramparça olmuştu. Kasıklarındaki ağrı yüzünden, bacaklarını kaldıramıyordu. İçi parçalanmıştı sanki. Doğruldu. Bacak arasındaki kurumuş kan lekeleri toprakla karışmıştı. Parçalanmış tırnaklarını yüzüne doğru kaldırdı. Avuçlarıyla yüzünü kapattı. Sesi, Karataş Deresi'nin sularına çarpıp Barçın Dağı'na kadar yankılandı.

Babasının dün sabah saçlarını okşayan parmakları, tavandan sarkıtılan organı gösteriyordu. Kapının kapandığını ve kilidin sesini duymadı bile Neslihan. Kulaklarında hala o cümle uğulduyordu; “Sen daha yaşıyor musun küçük orospu?”

Yutkundu. Ruhunu çoktan teslim etmişti bilinmezliğe... Yerinden kalktı. Yan tarafta duran çuvallardan birisini sürükleyerek, tavandan sarkan organın altına getirdi. Kafasını kaldırıp organa baktı. Ellerini çuvaldan ayırıp doğruldu. Soğuk odaya göz gezdirdi. Sol tarafta asılı gaz lambasını gördü. Annesi; “Gaz lambası insanın içindeki umut gibidir. Ucundaki fitili yakmazsan içindeki gaz aydınlatmaz” derdi. Dudağına belli belirsiz bir gülümseme yayıldı. Çuvalın üstüne çıktı. Yağlı organın ortasındaki boşlukta film yoktu artık. İki eliyle kavradı. Gözlerini kapatıp ağzındaki son can damlasını yutkundu.

Organ Neslihan'ın ince uzun boynunu kavramıştı ki kapı gürültüyle açıldı. Duvarlarda yankılanan ve çığlığa benzeyen bir ses odayı doldurdu: “Neslihaaaaaaaaaan!”

Neslihan yorgun bedenini Yasemin öğretmenin kollarına atıp ağlamaya başladı. Hıçkırıklarıyla birlikte haykırıyordu: “Ben orospu değilim öğretmenim.” Yasemin öğretmen kollarının arasındaki küçük bedene sıkı sıkı sarıldı. Başını göğsüne yaslayıp, toz içindeki saçlarından öptü. Gözyaşları yüreğindeki duyguların dışa taşması gibiydi. Zaman sonra; “Geldim Neslihan'ım geldim. Merak etme kimse sana bir şey yapamaz” dedi Yasemin öğretmen.

“Al götür buralardan, Neslihan'ıma bir şey olmasın öğretmen hanım. Yoksa töre diye kızımı elimden alacaklar. Kurban olurum götür buralardan.” Neslihan'ın annesinin çığlıklarıydı.

Neslihan, Yasemin öğretmenin kucağında ölüme gönderildiği izbelikten çıkarken gözü duvarda asılı gaz lambasına ilişti...

“Gaz lambası insanın içindeki umut gibidir. Ucundaki fitili yakmazsan içindeki gaz aydınlatmaz.”

YEL DEĞİRMENİ

Eylül ayında kumluk plajının beyaz, sıcak kumlarına uzanmış güneşin bedenini demlemesinin keyfini çıkarıyordu genç adam... Çoğu kişi yaz aylarında seviyordu Datça'yı. O yüzden eylülün gelmesi onun için özlemle beklediği sevgilisine kavuşmak gibiydi.

Rüzgarın kendini belli etmeye başladığı akşamüstlerinde, kıyıya çekilmiş beyaz, mavi, sarı, yeşil, kırmızı renklerdeki küçük teknelerde biriken güneş yanıklarını izliyordu. Datça'yı boydan boya sarmalayan şiir kokularını duyumsuyordu. Küçük motorları bağladıkları babaların üstüne oturup, camgöbeğine dönen akıntılara bırakıyordu düşlerini.

Genç adam yaşlı bir badem ağacının altına oturmuş, o günün usunda biriktirdiklerini elindeki kağıda dökmeye çalışıyordu. Pos bıyıklı yaşlı adamın yanına sokulduğunu görmedi bile. Yaşlı adamın elindeki bastonu yere vurduğunda çıkan ses, uzaklarda günü uğurlamaya gelmiş kırlangıç sürüsünün keyfini kaçırıyordu. Kahverengi ekose ceket akşam rüzgarının yaşlı bedenine işlemesini engelliyordu. Fötr şapkasını sol eliyle kaldırıp, badem ağacına sırtını dayamış genç adamı selamladı. Rüzgarı içine hapsettiği zamanlarda gözlerini kapatan genç adam, pos bıyıklı Rıza Amca'yı görmedi bile...

Uzaktaki kalabalık şehirleri düşündü. Birbirlerinin üstünde yürüyormuşçasına insan seli... Vücutlarına işlemiş ter kokuları, gözlerindeki şehvetin derecesini düşürmüyordu. Çoğu içinde yaşadığı pis ortamın farkında bile değildi.

Ela gözleri irkildi birden genç adamın... Ufukta beyaz bir tekneye dikti gözlerini. Kucağındaki elleri iki yana düştü. Ayak tabanları kora dönmüştü. Sırtından bir damla ter süzüldü yavaş yavaş... Belini dayadığı badem ağacına tutunarak oturduğu yerden doğruldu. Sonra hızla koşmaya başladı. Nefesi buz kesmişti içindeki yangına inat... Koşuyordu...

Dimağında gizlediği sevgilisinin orada olduğunu biliyordu çünkü. Demirci körüğü gibi inip kalkan göğüs kafesi, ciğerlerini zapt etmeye yetmiyordu. Datça'dan epeyce uzaklaşmıştı artık. Kızlan köyü kavşağını geçtikten sonra değirmenleri gördü. Tepenin üzerinde sıralanmış yel değirmenleri... Sevgilisini görebilmenin heyecanını duyumsadıkça günü uğurlamaya çalışan güneş bile titriyordu adeta...

Geldi... Yel değirmeninin önünde durdu genç adam... Taş yığınının dönmüş eski yel değirmenleri sıra sıra dizilmiş, güneşi yeni güne doğmak üzere uğurluyorlardı. Önündeki eski yapının taşlarına ela gözlerini dikti. Sanki bu büyük taş yapı eğilip kulağına bir şeyler fısıldayacaktı genç adamın. Güneybatıya bakan kapıdan adımını attığında taş yapı onu kucağına almıştı artık. Sağ tarafta, yukarıya kadar çıkan taş merdivene sırtını dayayıp yere oturdu. Kapının karşı tarafındaki eski ocağın hemen yanında iki niş bulunuyordu. Sevgilisini burada bekleyecekti.

Datça'nın her mevsim misafirlerine hoş geldin diyen bu yel değirmenleri üç katlı olurlar. Alt kat değirmenci ailesinin yaşamını sürdürdüğü ocak, raflar ve çeşitli malzemeler için nişlerin olduğu bölümden oluşur. Tavanlarında kullanılan ahşap kirişler yılların acımasızlığına rağmen sapsağlam dururlar. Bu kısımlarda genellikle palamut, dut,

andız, karaağaç ve sedir cinsi ağaçlar kullanılır.

Taş merdivenin yanındaki ocağa sırtını dayamış, ela gözlerini gökyüzüne kaldırmıştı genç adam. Yel değirmeninin parçalanmış kanatlarına bakıyordu. Söz vermişti muhtar. Bu yaz yapılacak bu kanatlar ve tekrar dönmeye başlayacaktı. Yine eskisi gibi nazlı nazlı dönecekti. Saat yönünün tersine dönerdi yel değirmenlerinin kanatları. Hep tersine... Giden zamanları geri alma telaşıyla... Muhtar söz vermişti. Muhtara da kaymakam... Bu yaz yapılacak yel değirmeninin kanatları.

“Yel değirmeninin kanatları yine zamanı terse döndürecek” dedi genç adam, gözlerinin buğusuna sardığı sevgilisini düşleyerek. Eski ocağın hemen yanında ki nişe sakladığı kumaş parçasını aldı, dudaklarına götürdü. Sevgilisinin çiçekli elbisesinden bir parça... Dudakları doymadan yüzünü bastırdı, sevgilisinin kokusunun sindiği kumaş parçasına...

“Muhtar söz verdi” dedi, ela gözlerine sığmayan iki damla yaş, burnunun direğini sızlatırken.

Veli Dayı yana döne oğlunu arıyordu. Datça'nın dar sokaklarında... Pos bıyıklı Rıza Amcayı kumluk plajında akşam olunca sıralanan masalardan birinde buldu. Önünde balık-meze-rakı üçlüsü, karşısında eşsiz deniz manzarasıyla, Rıza Amcanın keyfine diyecek yoktu. Veli Dayı telaşla Rıza Amcanın karşısındaki ahşap sandalyeyi çekerek oturdu. Sandalyenin bacakları ağırlıkla birlikte kumlara gömüldü. Nefes nefese kalmıştı. Cebinden beyaz mendilini çıkarıp terini sildi. Rıza Amca önündeki bardağa su doldurup; “İç hele” dedi. Veli Dayı bir yudum aldıktan sonra; “Bizim oğlan yine kayıp, yine değirmenlere mi gitti ki?” dedi. Rıza Amca ahşap sandalyenin eskimişliğine aldırmandan geriye doğru yaslandı. Pos bıyığını sağ elinin parmaklarıyla düzelttikten sonra parmaklarını çenesine indirdi. “Bak Veli, kaç yıl geçti o talihsiz olayın üstünden. Senin oğlan deliydi, hepten delirdi. Kim bilirdi ki yıllardır viran halde duran o yel değirmeninin kanatları kopacak ve zavallı kızın başına düşüp ölmesine sebep olacak. Kader işte. Senin oğlan onmaz derde düşmüş. Bırak garibi kendi haline. Sen de bilirsin ki kızcağızın elbisesinden kalan parçayla avunur garip. Keyfimden mi içiyorum şu mereti. Şurada aldığım her yuduma bu iki sevdalının derdi

meze oluyor.”

“Yel değirmeninin kanatları saat yönünün tersine döner, zamanı yine terse döndürecek.” dedi ela gözlü genç adam.

“Muhtar söz verdi.” dedi, ela gözlerine sığmayan iki damla yaş, burnunun direğini sızlatırken.

AYNA

Sabahın serinliğinde yola çıkmasına rağmen arabanın içi bunaltıcıydı. Ağustos ayının sıcaklığı Ege kıyılarını güneşin ilk ışıklarıyla birlikte yakmaya başlamıştı. Mitolojide, Truva-Dikili arasındaki Ege kıyılarına “Işıklar Sahili” denildiğini duymuştu Metin. Bu dillere destan Işıklar Sahili dedikleri bölgenin ortalarında, Edremit Körfezi'nin kıyısında küçük bir belde olan Altınoluk'a gitmeyi 3 ay öncesinden planlamıştı. Efsanevi İda Dağı'nın eteğinde, yemyeşil kutsal zeytin ağaçlarının masmavi Ege Denizi'ne uzandığı bu küçük beldede tatil yapma fikri, ilk andan itibaren onu heyecanlandırmıştı.

Arabanın camını biraz daha indirip, sol kolunu uzayıp giden maviliğe doğru uzattı. Denizin üstü sabahın ilk ışıklarıyla menevişleşip giden köpüklerle doluydu. Parmaklarının arasından akıp giden rüzgar, yüzüne çarpıyordu. Elini içeri alıp, biraz önce rüzgara karşı koyan parmaklarını iki gündür kesmediği sakalının üstünde gezdirdi. Dikiz aynasını kendine doğru çevirerek, dün gece burnunun sağ yanında çıkan sivilceye baktı. Bu içi irin dolu iğrenç sivilce de tam çıkacak zamanı bulmuştu. Koca burnunu iyiden iyiye büyük göstermesinin yanında, burun kemiğine vuran ağrısı çekilir gibi değildi. Üstündeki gri tişörtü, terden sırtına yapışmıştı. Öne doğru eğildiğinde camdan giren rüzgar, terli sırtını ona hissettirmişti. Elini burnunun sağ tarafında çıkan sivilceden çekip, terden sırtına yapışan tişörtü havalandırdı. Geçip gittiği yol üzerindeki irili ufaklı yerleşim yerleri ona çocukluğunu geçirdiği o

küçük kasabayı hatırlatıyordu.

Altınoluk tabelasını gördüğünde güneş tepeye çıkmıştı. Kalacağı yer Altınoluk'un eski yerleşim yerindeydi. Önceden Papazlık olarak adlandırılan eski köy yerleşimi kentin kuzeyinde, tepede konuşlanmıştı. Doğal güzelliklerinin yanı sıra tarihsel geçmişi de Metin'in ilgisini çekmiş, hiç tereddüt etmeden, restore edilen eski Rum evinde konaklamayı tercih etmişti. Sırtını Kaz Dağı'na dayayan, mitoloji ve efsaneler diyarı bu topraklarda geçireceği süreleri düşündükçe heyecanlanıyordu. Bin pınarlı Kaz Dağı... Mitolojik ismiyle İda...

“Sabah erken olur buralarda.” demişti Yaşar usta, odanın anahtarlarını verirken. Yaz kış hiç çıkartmadığı anne yadigarı bereyi ellerinin arasına alıp düzleştiren Yaşar ustanın; “Gün doğdu mu uyku tutmaz buralarda. Şu duvardaki çeşmeden buz gibi su akar. Kaz dağlarının suyudur, ayılmadıysan o su seni kendine getirir.” dediğini anımsadı. Sabah erken olmuştu. Kalktı, gerindi. Açık olan ahşap çerçevesi pencereden görünen muhteşem deniz manzarasına karşı kollarını iki yana açıp, derin derin içine çekti iyotlu deniz kokusunu... Midilli'den buralara zeytinin ve zeytinyağının iyisini almaya gelen tüccarın, yine Midilli'den getirdiği ustaların eseri olan bu eski yapı her şeyiyle muhteşemdi. Bahçeye inip yemyeşil çimenlerin üstünde yalınayak dolaşmaya başladı. Renk renk çiçeklerle donatılmış bahçe insanın ruhunu okşuyordu. Sırt üstü uzanıp, bedenini topraktan can alan çimenlerin üstüne bıraktı. Renk renk çiçekler... Masmavi gökyüzü...

Kahvaltıdan sonra köyün dar sokaklarından geçip, biraz önce başını döndüren iyotlu kokusu ile insanı kendine çeken denize doğru yürümeye başladı. Güneş yakıcı olsa da Kaz dağlarından esen meltem rahatlatıyordu. Denizin önünde adeta set kuran çift şeritli şehirler arası yolu geçtikten sonra küçük taşlı sahile indi. Deniz bütün güzelliğiyle ayaklarının dibine serilmişti. Paçalarını sıvayıp ayakkabılarını eline aldı. Soğuk deniz suyu ayaklarına değdikçe dudaklarındaki gülümseme çoğalıyordu. Başını, gökyüzünü koklar gibi yukarı kaldırıp, gözlerini kısarak bir müddet böylece yürüdü. Bazen aklınız tutulur, heyecan

benliğinizi ele geçirir, diliniz lal olur ya, öyle olmuştu Metin... Ayağına takılıp, sendeleyerek öne doğru düştüğünde kendine gelebildi. Kumsala serdiği havlusunun üstünde güneşlenen Zehra'yı fark etmemişti ge adam. İkiyi birden doğrulup birbirlerine baktılar. Metin'in gözlerindeki mahcubiyet, yanaklarındaki kızarıklığa yoldaşlık ediyordu. "zr dilerim." diyebildi sadece gözlerini ayıramadığı kızın ela gözlerine bakarak... Sinirle yerinden fırlayan Zehra durdu. Sonra gülmeye başladı. Kahkahaları Ege Denizi'nden İda'ya kadar yankılandı. Gözlerini gözlerinden alamayan Metin'in hali ona komik gelmişti. Burnunun sağ yanında çıkan sivilceyi eliyle kapatmaya alışan Metin, yüzüne yapışan kumların farkında değildi ve bir yosun sol kulağının altından başlayıp, kocaman görünen burnunun sol tarafına kadar yapışmıştı. Zehra elini uzatıp yosunu Metin'in yüzünden aldı ve ona gösterdi; "Sivilce için tedavi ynteminse bence sivilcenin üstüne koymalısın, daha etkili olur." dedi.

1 hafta sonra...

Metin, kahvaltı için Zehra'yı bekliyordu. Bugün Zehra'nın doğum günüydü ve ona aldığı hediye vermeyi için sabırsızlanıyordu. Dn arşıda gezmediği dükkan kalmamıştı. Hepsini birbirinden güzel hediyeelik eşyalar olmasına rağmen, hiçbirini beğenmiyordu. Ağzına kadar hediyeelik malzemelerle dolu dükkanın birinde, kk teneke parçalarından yapılmış, içine mum konulan, deniz feneri görünümlü duvar apliğini almaya karar verdi. Hediye paketinin içine yazdığı doğum günü mesajını, her zaman yanında taşıdığı dolma kalem ile yazmıştı. O kalabalık dükkandan çıktıktan sonra biraz ileride, sol taraftaki dükkanın duvarında asılı işlemeli aynayı gördü. İşte bu tam Zehra içindi. Hemen geri dönüp deniz feneri görünümlü duvar apliğini iade etti. İşyeri sahibi; halden anlayan, emekliliğinden sonra Altınoluk'a yerleşen, babacan tavırlı Suat ğretmendi. Metin'e gülümsedi. Metin hızlı adımlarla aynanın satıldığı dükkana gitti. Etrafı işlemeli yuvarlak ayna tam Metin'in istediği gibiydi. Hediye paketinin içine dolma kalem ile yeniden doğum günü mesajını yazdı. Artık gidebilirdi...

Saat neredeyse öğle olmuştu ama Zehra hala gelmemişti. Telefonunun da kapalı oluşu Metin'i endişelendirmişti. Daha fazla bekleyemezdi. Zehraların yazlığı köyün aşağısında Altınoluk'un batıya doğru gelişen kesimindeydi. Hızlı adımlarla dar sokaklardan geçip yazlığın önüne geldiğinde kalp atışlarını beyinde hissediyordu. Zili kaç defa çaldı saymadı bile. Ellerini kapıya dayayıp başını öne doğru eğdi.

Yan binadan gelen sesle geriye döndü. Pencereden bakan kadın Zehra'nın sabah erkenden bavuluyla çıktığını söyledi. Dondur kaldı. Hiçbir şey söyleyemedi. Başını yere eğip yürürken ayaklarını kaldıramıyordu bile... Ağustos sıcağı buza dönen yüreğini eritemedi...

Hediye paketini alıp bir poşete koydu. İlk karşılaştıkları sahile indi. Ayağının Zehra'nın ayaklarına takıldığı yere oturdu. Derince bir çukur kazıp naylon poşete koyduğu hediye paketini çukura yerleştirdi. Kaz dağlarının eteğinde uzayıp giden Ege Denizi'nin kıyıya vurduğu kumlar, hediye paketi ile birlikte Metin'in yüreğini de almıştı...

1 yıl sonra...

Kaz Dağı, dünyada mitoloji ve efsaneler dağı olarak da bilinir. Yunan Mitolojisinde, Paris'in Altın Elma'yı Afrodit'e verdiği, dünyanın ilk güzellik yarışmasının yapıldığı yerdir. Bu güzellik yarışmasının sonucu, tarihte meşhur Troya savaşlarının çıkmasına neden olmuştur.

Bu hikaye mi, yoksa Zehra'yı unutamaması mı Metin'i tekrar Altınoluk'a getirdi, kendisi de bilmiyordu. Bir yıl önce umutlarını gömdüğü kumsala geldi. Akşam güneşi ufukta vedalaşmak üzereydi. Oturdu. Kumları kazmaya başladı. Ayna... Kum... Zehra...

Dimiğinde biriken sorulara bir türlü cevap bulamıyordu. Yok. Bulamadı. Soruların cevapları gibi bu kumsala gömdüğü aynayı da bulamadı... Tırnaklarının arasına kumlar dolmuştu. Sırtüstü uzandı. Kollarını yanlara açıp gökyüzüne dikti gözlerini... Akşamın kızılı gökyüzünü kaplamıştı.

"Bu aynanın benim olduğunu sanmıştım, yanılmıyorum değil mi?" dedi Zehra...

Karşısında Zehra'yı gören Metin öylece kalakaldı. Ayna Zehra'nın ellerindeydi.

Tanrıların dağı İda Metin'e gülümsüyordu, Zehra'nın elindeki aynadan...

Uğur Mumcu Anısına...

UMUT

Soğuk iyiden iyiye kendini belli ediyordu Ankara sokaklarında. Kar her tarafı beyaza bürümüş, evlerin tavanlarından buzlar sarkıyordu. Kaldırımlarda biriken kar, ayak izleriyle erimiş ve soğuktan buza dönmüştü. Sokak kedileri yiyecek bulmak için, kar altında kalmış çöp yığınlarının arasında dolaşıyorlardı. Siyah-gri çizgileri olan tekir cinsi kedi ağzında bir parçayla uzaklaştı. Diğer kediler onun arkasından koşmak yerine çöpü karıştırmaya devam ettiler. Güvercinler duvar kenarına bırakılmış ekmek kırıntılarının başında, kanatlarını birbirine vurarak inip kalkıyordu. Sokağı boydan boya sağlı sollu kaplayan küçük ağaçların üstü, iki gündür yağan karla kaplanmıştı. Küçük bir serçe tek katlı bahçeli evin pencere demirine konmuş, tüylerini kabartmış, etrafı inceliyordu. Sonra hızlıca uçup, ileride köşede boş arsanın kenarındaki Akasya ağacının en üst dalına kondu.

Lise son sınıfta okuyan Umut, hafta içi okulda geçirdiği zamanların dışında genelde arkadaşlarıyla buluşur, birlikte gençliğin verdiği bıçkın delikanlı rolünü oynarlardı. Hafta sonları ise Şahin dayısının marketine gidiyordu. Kasketini öne eğmiş, ceketinin kenarlarını yukarı doğru kaldırmış bir adam, elinden tuttuğu oğluyla birlikte aşağı köşeden çıkıp Halil ustanın lokantasının önünden döndü. Küçük çocuk sağ eliyle babasının elinden tutmuş, sol elini cebine sokabilmek için uğraşıyordu. Umut, baba-oğulun yanına yaklaşıp onları durdurdu. Küçük çocuğun sol elini cebine koymasına yardımcı oldu.

Kasketini sağ eliyle yukarı kaldıran adama, “Elleri üşümüş.” dedi. Adam gözlerini kapatıp, onaylar gibi başını aşağı yukarı salladı. Umut bir müddet arkalarından baktı. Sonra o da yoluna devam etti. Çöp bidonunun yanından geçerken kedilerin umursamaz tavırlarına şaşırmişti. Yıkık duvarın üstüne sıralanmış güvercinlere cebine doldurduğu bulgurları attıktan sonra Karlı Sokak'a doğru yürüdü.

Karlı Sokak'a dönünce, apartmandan çıkan Uğur amcasını gördü. Koştı, gidip karşısında durdu Umut. Başını kaldırıp “Günaydın Uğur amca!” dedi. Sonra başladı anlatmaya: “Dün öğretmenlerimden hep aferin aldım. Hem de bütün sınavlarım çok iyi geçti. Söz verdiğim gibi derslerimi düzelttim. Karnemi görünce bana hak vereceksin Uğur amca. Haaaa bir de senin gibi gazeteci olacağım demiştim ya, bunu Türkçe öğretmenime de anlattım. Uğur amcan isterse olursun dedi. Ne dersin, benden gazeteci olur mu?”

Gazeteci Uğur amcası yüzündeki babacan gülümsemesiyle Umut'un ateş gibi yanan gözlerine baktı. Sağ omzunda asılı siyah deri çantayı düzelttikten sonra elini Umut'un başına koydu. Sağa sola birkaç kez okşadıktan sonra gözlüklerini burnunun üstünde ittirip “Ben değil, sen istersen olursun delikanlı. Gazeteci, haber ve bilgi kaynağına en çabuk ulaşan ve bu kaynaklardan edindiğı bilgi ve haberleri okurlara sunan insan demektir. Gazetecinin bu görevi yapabilmesi için habere, olaya, olguya, belgeye ve bilgiye dayalı yazılar yazması gerekir. Bunun için de gazetecinin güvenilir kişi olması zorunludur. Sır saklayan, haber ve bilgi kaynağını gizlemeyi bilen, gerektiğinde hükümetlere ve güç odaklarına karşı savaşmayı göze alan insan, gazetecidir. Söyle bakalım, sen sır saklar mısın?” dedi. Bu soru karşısında ne diyeceğini bilemeyen Umut kısa bir şaşkınlıktan sonra kekeleyerek “Evet.” diyebilirdi. “O zaman sana bir sır vereyim mi?” dedi Uğur amcası. Umut yine sadece “Evet.” diyebilirdi.

Ankara'nın bu soğuk kış gününün sabahında Karlı Sokak'ta Uğur amcasından öğrendiklerini bir an önce defterine yazmak isteyen Umut, hızlı adımlarla marketin yolunu tuttu. Gözleri bir noktaya sabitlenmiş, dudaklarında bir şeyler mırıldanarak marketten içeri girdi. Dayısı “Nerede kaldın?” diye seslendi ama Umut oralı bile olmadı. Hiç duymamış gibi doğruca arka tarafa geçti. Çantasından çıkardığı defterin en arka sayfasını açtı. Dudaklarında mırıldandığı kelimeleri defterin boş sayfasına yazmaya başladı:

“Cumhuriyet gazetesinde yayımlanan 'Türk Sosyalizmi' isimli yazımla tanıdı Türkiye beni. Faşist rejimlere karşı dimdik ayakta durdum. Araştırdım, saklamadım, korkmadım, yazdım. Hayali demokrasinin taşlarını tek tek yerinden oynatmaya niyetliyim. Devletin yerini kaba kuvvet alır, susulur. İnsanın yerini din alır, korkulur. Yolsuzluklar, cinayetler birbirini izler. Eller kollar bağlanıp götürülür. Vuran vurur, öldüren öldürür. Bütün bunlardan sonra bir çete gelir devleti teslim alır. Bir toplum böyle çöker işte. Bir yemekli toplantıda İsrail Büyükelçisi bana 'Ölümden korkmuyor musun?' diye sordu. Korkmuyorum çocuk... Ölümden korkmuyorum... Sen de korkma...”

Umut defterine yazdığı bu cümleleri tekrar tekrar okudu. Oturduğu taburenin üstünde ileri geri sallanmaya başladı. Sağ elini kaldırıp avucunun içine baktı. Parmakları titriyordu. Gözleri doldu. Beyninin dehlizlerinde dolaşan sorular birbiri ardına geçip gidiyordu gözlerinin önünden. Kollarını önde, bacaklarının arasında birleştirdi. Alt dudağını ısırıldı. “Korkmuyorum ve asla korkmayacağım Uğur amca!” dedi. Dudağından dökülen son kelimeleri, arkasında onu izleyen dayısı da duydu. İrkilmiş gözlerle ona bakıyor, Umut'un bu halinden kaygılandığı her halinden belli oluyordu. Yavaşça yanına yaklaşmış Umut'u omuzlarından kavradı. “Oğlum iyi misin? Neyin var? Neyden korkmuyorsun? Anlat bakalım ne oldu?” diye seslendiyse de Umut'tan bir cevap alamadı. “Ne halin varsa gör!” dercesine arkasını dönüp yürüdü.

Zaman sonra Umut oturduğu tabureden kalkıp sağ tarafta, duvara iliştirilmiş lavaboda yüzünü yıkadı. Dayısının yanına geldi. Şahin dayı orta boylu, uzun yüzlüydü, bakışları keskin ve kararlıydı. Dudaklarında her daim çok sevdiği şeylerden ayrılmak zorunda bırakılan insanın hüznü gülümsemesi vardı. Bu belli belirsiz gülümseyişle başını öne doğru eğip Umut'un konuşmasını bekledi. O sırada içeri soluk renkli atkısına iyice sarınmış, kara kuru bir adam girdi. Başındaki kasketi yana doğru eğik, ince burnunun altındaki beyazlamış bıyıklarının ortası sigaradan sararmıştı. Kasanın bulunduğu tezgaha doğru yaklaşmış Maltepe sigarası istedi. Soğuktan çatlamış ellerini cebine daldırıp, ince uzun parmaklarına aldığı parayı Şahin dayıya uzattı. Para üstünü ağır hareketlerle alıp cebine koyduktan sonra parkasının yakasını kaldırıp soğuk sokakta kayboldu.

Umut kafasını kaldırıp dayısının gözlerine baktı. “Korkmuyorum

dayı, Uğur amca gibi gazeteci olacağım ben de.” dedi. Sesindeki kararlılık ve gözlerindeki keskinlik dayısını etkilemişti. “Hayırdır, nereden esti anlat bakalım.” dedi. Umut, Uğur amcasının dediklerini dayısına anlattı uzun uzun. İki sokak ötedeki apartmanın kapıcısı girdi içeri. İri yarı kapıcının kolunda boş sepet vardı. Az sonra sepetini doldurup onların yanına geldi. Parayı ödedikten sonra hiç konuşmadan, geldiği gibi kapıdan çıkıp uzaklaştı. Umut “Bugün biraz işim var dayı, izin verirsen gidip onları halledeyim” dedi. Şahin dayı, Umut'un bu halinden ürkmüş gibiydi. “Hadi git, kendini topla biraz, bugün izinlisin. Yarın sabah erken gel.” diyerek Umut'u uğurladı.

Ankara'nın üstünü bu soğuk kış gününde her zamanki gibi gri bulutlar kaplamıştı. Elleri cebinde, dalgın bakışlarla Kızılay'a kadar yürüdü. Ara sokaklardan geçip, gündüz olmasına rağmen tavanından sarkıtılmış lambalarla aydınlatılan bir kitabevine girdi. Dükkanın içinden yayılan kitap kokusunu ciğerlerine çekti. Uğur amcasının kitaplarının bulunduğu bölüme gitti. Ne kadar çok kitap yazmıştı. Şimdiye kadar okumadığına üzüldü. Altı kitap seçti: “Sakıncalı Piyade”, “Silah Kaçakçılığı ve Terör”, “Liberal Çiftlik”, “Rabıta”, “Tarikat-Siyaset-Ticaret”, “Gazi Paşaya Suikast”.

Poşete doldurduğu kitapları eline almış, soğuk Ankara sokaklarına yeniden çıkmıştı. Hemen eve gidip kitapları okumaya başlamak istiyordu. Eve geldiğinde gün akşama dönmüştü. Odasına geçip poşetteki kitaplardan birini eline aldı ve okumaya başladı. Belki kitabın adı belki de son yıllarda yaşanan terör olayları bu kitabı okumaya sevk etmişti onu. Okumaya başladığı kitap “Silah Kaçakçılığı ve Terör” idi.

Kafasını kaldırmadan kitabı okuyor, okudukça merakı daha çok artıyordu. Yazılanlar bugüne kadar hiç duymadığı, hiç bilmediği bilgilerdi. Neden korkmaması gerektiğini okudukça daha iyi anlıyordu. Akşam yemeğini alelacele yedikten sonra hemen odasına kapanması annesini endişelendirmişti. Oğlu bugün çok garip davranıyordu. Eve geldiğinden beri odasından çıkmamış, yemeğe bile zorla oturmuştu. Kitap okuduğunu gördüğünde bir şey söylemeyen annesi, gecenin ilerleyen saatlerinde odaya tekrar geldi. Kapıyı vurdu. Oğluna seslendi. Odadan ses gelmeyince yavaşça kapıyı araladı. Umut, yatağının üstünde elinde kitap uyuyakalmıştı. Annesinin yüzündeki, yılların izlerini taşıyan onlarca çizgi, bir tek oluverdi. Ağarmış saçlarını örten başörtüsünü omuzlarına indirdi. Göz çukurlarının içinde yanan gözleri gülümsedi.

Başını yana eğip, oğlunu saçlarından öptü. Yavaşça elindeki kitabı aldı, yatağının yanındaki komodinin üstüne koydu. Yan odadan getirdiği yorganı oğlunun üstüne örttü. Işığı kapatıp odadan çıktı.

Ertesi sabah, yıllardır uyuyormuş gibi kalktı Umut yataktan. Saatine baktı. Uğur amcası gitmeden yetişmeliydi. Okuduğu kitabı eline alıp alelacele çıktı evden. Yol boyu kediler, güvercinler, serçeler yine aynı yerlerinde onu bekliyorlardı sanki. Bu sabah Umut, umut doluydu. Bugün farklı bir gündü onun için. Çöp bidonunun yanından geçerken kediler dizilmiş Umut'a bakıyorlardı. Şaşırdı Umut... Yıkık duvarın üstüne sıralanmış güvercinlere cebine doldurduğu bulgurları attı. Bu kez güvercinler oralı bile olmadı. “Yemek istemiyorlar herhalde” diye düşündü. “Ne o, her gün bulgur yemek hoşunuza gitmedi mi?” diye söylendi. Güvercinlerin telaşla dönüp durmalarına bir anlam veremedi. Sonra Karlı Sokak'a doğru yürüdü. Karlı Sokak'a dönünce, arabasına binen Uğur amcasını gördü. Umut, kitabı tuttuğu elini kaldırdığı anda Karlı Sokak büyük bir gürültüyle sarsıldı.

Uğur amcasının arabası paramparça oldu. Havaya uçuşan parçalar apartmanların duvarlarına, yola, havaya, her yere savrulmuştu. Kendini yerde buldu Umut. Elindeki kitaba sınıksı sarılmıştı. Başını kaldırdığında dünya cehenneme dönmüş gibiydi. Olduğu yerde dondu kaldı. Arabadan geriye paramparça demir yığını kalmıştı. Bütün sokak sarsılmış, zemheri ayazı cehennem sıcağına dönmüştü. Umut başını gökyüzüne kaldırıp olanca gücüyle haykırdı: “Sen korkmadın Uğur amca! Ben de korkmayacağım!”

Gökyüzüne fırlayanlar etrafa dağılmıştı. Umut dizlerinin üstüne çökmüş, paramparça olmuş arabaya bakıyordu. Etrafta koşuşturan insanların çığlıkları sokağı doldurdu. İnsanlar oradan oraya koşuşturuyorlardı. Bir kağıt parçası yavaş yavaş Umut'un önüne düştü. Arabadan fırlayan bir kağıt parçası...

Umut titreyen elleriyle kağıda uzandı. Dizlerinin üstünde, öne doğru eğilip kağıtta yazılanları okudu:

“Dağ gibi kara yağız birer delikanlıydık. Babamız, sırtında yük taşıyarak getirirdi aşımızı, ekmeğimizi.

Arabalar şırıl şırıl ışıklarıyla caddelerden geçerken bizler bir mum ışığında bitirirdik kitaplarımızı. Kendimiz gibi yaşayan binlerce

yoksulun yüregini yüreğimizde yaşayarak katıldık o büyük kavgaya.
Ecelsiz öldürüldük. Dövüldük, vurulduk, asıldık.

Vurulduk ey halkım, unutma bizi...

Yoksulluğun bükemediği bileklerimize çelik kelepçeler takıldı.
İşkence hücrelerinde sabahladık kaç kez. İsteseydik, diplomalarımızı,
mor binlikler getiren birer senet gibi kullanırdık. Mimardık,
mühendistik, doktorduk, avukattık. Yazlık kışlık katlarımız, arabalarımız
olurdu. Yüreğimiz işçiyle birlikte attı. Yaşamımızın en güzel yıllarını birer
taze çiçek gibi verdik topluma. Bizleri yok etmek istediler hep.

Öldürüldük ey halkım, unutma bizi..."

PAPATYA FALI

Papatyanın ve çiçeklerin her birinin bir anlamı ve ifadesi var. Papatya tebessümdür asık suratları iyileştirmek için. Papatya, hüzünden uzak, umuda yolculukların başlangıcıdır ıssız gecelerin sabahında. Her daim gelecekte haber verir bakılan papatya fallarında. Seviyor, sevmiyor diye başlasa da kelimeler, seveceğini bilirsin kalbindeki sevgilinin papatya yapraklarına tutunmuş yüreğini.

Papatya zamanlarında dağ bayır gezmeyi seviyordu genç adam. Nisan ve eylül ayları arasında çiçek açan papatyaların toprağa verdiği rengi hayranlıkla izlemeye koyulur, kaç saat onlarla birlikte olduğunu düşünmeden günün bitmesini beklerdi. Ertesi sabah tekrar gelir, bu güzel kokulu otsu bitki türünü izlemeye başlardı. Sırt çantasında her zaman bulundurduğu bir kitap, bir şişe su ve bisküviden başka bir şey yoktu. Özellikle yol kenarlarında rastladığı papatyalara daha bir özen gösterir, onlarla daha çok konuşurdu. Ona, terk edilmişlikleri hatırlatıyordu yol kenarlarındaki papatyalar. “Yoldan geçen herkesin bir hikayesi vardır ve bu hikayeleri yol kenarlarındaki papatyalar bilir” diyordu. Diğer çiçeklerden daha özel kılan bir özelliği yoktu ama kendini bulduğu çiçek papatyaydı onun için. Yapraklarının parçalı ve tüysüz olması hoşuna gidiyordu belki de...

Sabahın ilk ışıkları odanın penceresinden içeri süzölmeye başladığında çoktan uyanıp duşa girmişti. Islak bedeni ile aynanın karşısına geçip yüzüne baktı. Dudaklarını iki yana büzerek;

“Tıraş olman lazım... Yoksa papatyalarını eskisi kadar sevmiyor musun?” dedi. Bir yandan ısıık çalarken bir yandan da tıraş köpüğünü iki günlük sakalın üstüne sürmeye başladı. Sonra durup aynadaki yansımasına baktı. Hınzır gülümseme yine yayıldı yüzüne. Islık daha bir güür çıkmaya başladı. Tıraş bıçağını eline alırken, ısııkla çaldığı melodinin sözleri dudaklarından dökölmeye başladı.

Bu kente yalnızlık çöktüğü zaman
Uykusunda bir kuş ölüür ecelsiz
Alıp da başını gitmek istersin
Karanlık sokaklar kör, sağır, dilsiz
Ey sevda kuşanıp yollara düşen
Bilesin bu yollar dağlar dolanır
Yare ulaşmadan düşersen eğer
Yarına sesinin yankısı kalır.
Gecenin ucunda gün aralanır
Yar sevdasıyla ile yürek bilenir
Sızılı bir ırmak uğurlar seni
Su olup akarsın kır çiçeklenir

Avuçlarına doldurduğu suyu yüzüne çarptıkça papatyalar geliyordu gözünün önüne. Orta kısımlarındaki sarı yuvarlak bölümleri saran beyaz küçük yaprakçıkları olan papatyalar... Sirt çantasını alıp çıkarken bir çarpıntı hissetti göğsünün sol yanında. Durdu. Çantasını yere bıraktı. Pencereden içeri giren güneşe baktı. Güneşin ilkokulda çizdiği resimlerdeki gibi gülümsediğini görünce rahatladı. Güneş güldü yüzüne, papatyaları bekletmek olmazdı. Sirt çantasını tekrar aldı. Biraz önceki çarpıntıyı düşünüp yavaş yavaş kapattığı kapının aralığından odaya tekrar baktı. Kapanan kapının sesi kendine getirdi genç adamı. Sirt çantası sırtında çarpıntının izine doğru yola çıktı.

Adımlarına söz geçiremiyordu nedense. Kendinden emin ama

daha önce hiç gitmediği bir yoldan şehri arkasında bırakmıştı. Gitgide azalan insan sesleri ve hayat içindeki gürültülerden sonra, uzayıp giden ve gittikçe daralan yol onu bambaşka bir düşe getirmişti sanki. Şehrin hemen sırtındaki yamaçlardan yukarı doğru çıkan patıkayı takip etti. Papatyaları gördükçe içine dolan mutluluğu tarif edecek kelime bulamıyordu. Patikanın iki yanı papatyalarla bezenmişti. Ama gözü hedefe kilitlenmiş avcı gibi hızlı adımlarla dağın zirvesine odaklanmıştı. Zirveye geldiğinde ellerini kaldırıp uzun uzun gerindi. Şimdi bütün şehir ayaklarının altındaydı. Uzaktan baktığı şehri ve insanları, menevişlenmiş çeliğe benzetti. Çünkü su verilmiş çeliğin gevrekliğini gidermek ve sertlik kazandırmak için menevişlenmesi gerekiyordu. İnsanoğlu da menevişlenmiş çelik gibiydi...

Çelik bakışlarla dalıp gittiği rüyadan bir ses çekip aldı;

“Hey, orada durmaya devam edeceğine gelip bana yardım eder misin?”

Bu beklemediği ses karşısında neye uğradığını şaşırان genç adam hızla dönüp sesin geldiği yöne baktı. Sabah sırt çantasını alıp evden çıkarken göğsünün sol yanında hissettiği çarpıntı yine başlamıştı. Sağ elini sol göğsüne bastırdı. Sırt çantasını indirip içinden su şişesini çıkardı. Ağzına diktiği suyu kana kana içtikten sonra avucuna boca ettiği suyu yüzüne çarptı. Sonra bir daha... Bir daha...

“Karabatak gibi suyla oynaman bittiğinde yardım etmeni istiyorum” dedi karşısında duran genç kız. Uzun, kızıl saçlarına vuran gün ışığı kıpkırmızı yayılıyordu etrafına. Kızıl saçlarına inat, beyaz tenini sanki papatyaların yapraklarından almıştı. İki elinde kavradığı papatyaları özenle tutuyordu ince uzun parmaklarının arasında. Köklerini toprakla birlikte söktüğü papatya ile öylece bakıyordu genç adama. Delikanlının yüzünden bedenine süzülen su damlaları güneşin yakıcı ışınlarıyla birleşince gökkuşağı gibi rengarenk parlıyordu. Göğüs kafesine sığmayan yüreğini dizginlemeye çalıştı delikanlı. Nefesini topladı. İki göz sadece birbirini görüyordu şimdi.

Gün durdu... Zaman durdu...

“Papatyalar” dedi genç kız zaman sonra. “Papatyalarla ilgili bir araştırma yapıyorum. Yeni bir tür buldum sanırım. Onun incelemesini

yapmak için örneklerini götürmem gerekiyordu. Papatyalara zarar vermeden çantamdaki kilitli poşete koymam gerekiyor. Bana yardım eder misin?”

Çantadan aldığı kilitli poşeti genç kıza uzattı. İki yürek, dört el bir papatyada birleşmişti şimdi. Özenle yerleştirdiler papatyayı, köklerini topraktan ayırmadan kilitli poşetin içine...

“Papatyalar” dedi genç adam. “Papatyalar” dedi kızıl saçlı kız.

Bir vardılar, bir yoksular dağın zirvesinde.

Tıpkı “Papatya Falı” gibi...

ÜZÜM

Eski sandalye yüreğinin ağırlığını taşımakta zorlanıyordu. Göz kapakları, içinde taşıdığı kırgın düşleri hatırladıkça daha sıkı kapanıyordu. Saçlarına gecenin son yansımaları vururken, ahşap sandalyenin üstünde ağır ağır sallanıyordu. Sağ elini birkaç günlük sakalının üzerine götürdü. Zimparaya dönmüş suratını sertçe ovuşturdu. Sol eli de istemsiz, sağ elini izledi. Başını ellerinin arasına alıp öne doğru eğildi. Vücudundaki kanların başına hücum ettiğini hissediyordu. Sağ şakağındaki damar daha da belirginleşmişti.

Zaman sonra başını kaldırdı. Oturduğu ahşap sandalye gıcırdayıp esnedi. Sırtını sandalyenin eski tahtalarına dayadı. Havayı koklar gibi boynunu uzattı. Sağa sola bakındı. Duvarda asılı, nemden boyası dökülmüş, uzayıp giden üzüm bağının fotoğrafına daldı gözleri... Gözleri kanlanmış, boyun damarları şişmişti. Parmak kadar olmuş damarları ürkütücüydü. Duvarda asılı fotoğrafı süzdü uzun uzun...

Sol elinin parmaklarını sıktı. Yumruğu kocaman balyozu andırıyordu. Sağ tarafında uçayağı kıvrılarak yere basan sehpa gözüne ilişti. Hayaller, umutlar, gülüşler, haykırışlar aldı kulak uğultularının sonrasını. Dudağında beliren hafif gülümseme aniden yok oldu. Yüzü yine gerildi. Sağ yanında duran sehpayı tutup fırlattı birdenbire. Duvardaki fotoğrafın çerçevesi dağıldı. Çerçevenin camları paramparça olmuştu.

Yerinden kalktı. Sırtını dönüp, umutlarını beslediği, hayatın dehlizlerinde kaybolduğu odadan çıkıp gitti.

3 Yıl Önce...

Salih sabahın serinliğinde, yürüdüğü yolun kenarlarındaki zeytin ağaçlarına imrenerek baktı. Güçlü kökleriyle toprağa sımsıkı sarılmaları onu etkilemişti. Üzüm yetiştireceği arazinin yanına geldiğinde güneş, ışınlarını buharlaşan toprağın üstünde iyiden iyiye sermeye başlamıştı. Tarlanın kenarındaki yaşlı zeytin ağacına sırtını dayayıp oturdu. Lif lif olmuş gövdesi Salih'i geniş omuzlarından kavradı. Ağacın köklerinin arasından çıkan sarıçiçek, yaşama umudunu anlattı uzun uzun... Geniş arazide yetişen üzümleri düşlüyordu, sarı çiçeğin hikayesini dinlerken. "İşe koyulma zamanı, üzüm bağı sana yoldaş olacak" dedi Salih. Eğildi, sarıçiçeğin küçük sarı yapraklarını öptü. Toprağın gülümsediğini ilk o zaman gördü. Eğildi toprağı öptü.

Cevher Usta geniş alınlı, püskül püskül kaşları olan, heybetli duruşuyla işinin ehli olduğu her halinden belli, tam bir üzüm yetiştirme ustasıydı. Salih'in babasının en yakın dostu, sırdaşıydı. Araziyi iyi bilirdi. Salih üzüm bağı hayalini anlattığında; "Asmanın kökleri derine gider. O yüzden yumuşak toprakları sever. Üzüm en iyi yazın kurak ya da az yağışlı yerlerde geliştiğinden, bağ toprağı derin olmalı. Hem de su tutacak olması evladır. Toprağın yapısı fidan köklerinin gelişmesine müsait olduktan sonra fakir topraklarda bile yetişir" demişti.

Salih işaretlenmiş yerlere iki kürek derinliğinde ve bir kürek genişliğinde çukur açan makineyi takip edip; çukurların dip kısmına yanmış çiftlik gübresini ince toprakla karıştırarak dökmüş, dikim için Cevher Usta'yı bekliyordu. Cevher Usta başına taktığı kasketi sağ eline alıp, geniş alında biriken teri elinin tersiyle sildi.

Dikim tamamlandığında artık boş arazi asma fideleriyle dolmuştu.

Dün...

Selen, uzun kestane rengi saçlarını omuzlarının üstüne salmıştı.

Radyonun sesini biraz daha açıp dağılan dikkatini toplamaya çalıştı. Gaz pedalına basan ayağını geriye doğru çekip, belini ileri doğru iterek gerindi. Camdan giren hava yüzüne vurdukça yüz hatları gerilmiş ve bakışları derinleşmişti. Yola çıkalı 5 saat olmuş, artık iyice yorulmuş bedeni göz kapaklarında mola vermişti sanki. Durdu. Yol kenarında arabadan inip ellerini iki yana açtı. Temiz havayı ciğerlerine doldururken yaşadığı şehir geldi aklına. Milyonlarca aracın egzoz kokusu böyle derin nefes almayı zorlaştırıyordu. Kalabalıklar ve insanların tahammülsüzlükleri, yaşadığı şehri çekilmez hale getiriyordu.

Şişedeki suyun birazını içmiş, birazını da çocuk hınzırlığında yüzüne boca etmişti. Direksiyona geçtiğinde güneş çoktan günü yarılamıştı. İçindeki heyecanı bastırmaya çalışsa da ona engel olamıyordu. Yorgunluğuna rağmen bir an önce sevgilisinin hayalini görmek istiyordu.

Salih'in okul yıllarında bahsettiği, düşlediği, bir gün olacak dediği üzüm bağı hayali üç yıllık çalışmanın ardından nihayet gerçekleşmişti. Sevgilisinin bu düşünüyü gerçekleştirmiş olması Selen'i de mutlu ediyordu. Tek şikayetleri uzun ayrılık dönemleri olmuştu. Üzüm bağı için 3 yıldır çalışan Salih'i özlese de sevgilisinin hevesini ve umutlarını kırmamak için uzun süren ayrılıklara dayanmıştı.

“Düğünümüz bu üzüm bağında olacak.” diyordu Salih. Beyaz gelinlik içinde, asmaların arasında kendini düşlüyordu Selen. Çiçeklerin bol olduğu zamanda olsun düğünümüz demişlerdi. Renk renk çiçekler olsun etrafımızda. Sarı, turuncu, kırmızı, pembe, mor çiçekler... Etrafı otlarla çevrili taşlı derenin çağıldayan sesi, bu mutlu güne ortak olacak. Tüm doğa söz birliği etmiş gibi koşup gelecek bağın yamacına. Onları davet etmeye gerek yok diyordu Salih, ellerini beline dayayıp; “Ben toprağı seviyorum, toprağa can veriyorum. Allah da toprağı seveni sever, korur, kollar. Tekmili birden bütün hayvanlar da toprağı seveni sever, korur, kollar.” diyordu.

Hayaller... Umut... Hasret...

Ağırlaşan gözkapaklarını açtığında artık çok geçti...

Acı bir fren sesi yeri göğü inletti. Salih kafasını kaldırıp sesin geldiği yöne baktı. Gözleri yuvalarından fırlayacaktı. Arabanın toz duman içinde yoldan çıkıp aşağı doğru yuvarlanması film sahnesi gibiydi. Elindeki asma dalını bırakıp ayağa kalktı. Çizgileri asma dalları gibi kahverengi olan yeşil gömleği, beyninden aşağı dökülen soğuk terle sırlıslam oldu. Donakaldı bir müddet. Araba taklalar atarak bağın orta yerine kadar geldi. Paramparça olmuş demir yığını, üzüm bağının orta yerine kabus gibi düşmüştü. Cevher Usta'nın sesiyle kendine geldi Salih. Koştı. Arabaya doğru koştu.

Omuzlarından tuttuğu kıza sesleniyordu Salih;

“Düğünümüz bu üzüm bağında olacak.”

SOĞUK BAHAR

Gözlerini açtığıında ıslak çimen kokusu genzine doldu. Oturduğu yerden doğrulup sırtını yanındaki ağacın gövdesine yasladı. Yaşlı zeytin ağacı onu kollarına alırcasına diri bedenini kucakladı. Serin esen rüzgar tüm vücudunu etkiliyordu. Birkaç dakika süren sersemliği geçtiğinde başını gökyüzüne kaldırdı. Kahverengi gözlerinin içinde beyaz bulutların silüeti dolaşıyordu. Uzun kumral saçları dağılmış, rüzgarla oynaşıyordu. Yan tarafında, otların üstünde beyaz beresini fark etti. Şımarıklık yapmak istediğinde çıkardığı pembe dilini dudaklarının üstüne indirip yana doğru uzandı, beresini aldı. Ellerin arasında tuttuğu beyaz bereyi evirip çevirerek kendi kendine konuşmaya başladı.

“Mevsimse mevsimliğini bilmeli!

Saçlarım, yüzüm, kıyafetlerim, her yerim, her yerim sıırıslıklam...
Çamura da battım.

Üşüyorum da! Titriyorum... Ellerim buz... Ateşim de var sanırım... Şimdi bir de hasta mı olacağım?

Yok yok hayır... Birazdan her şey düzelecek. Zihnimin sadece küçük bir oyunu bu...

Anlamadım? Ne? Hayır! Tüm bunların sebebi sen olamazsın...
Saçmalama... Ne yani sen gittin ve yağmur bulutları çöktü şehre...

Güneş o yüzden mi küstü? Sırf bu yüzden mi soğuk rüzgar bu denli
hoyrat?

Artık sen yoksun diye, baharın ortasında kış geldi ha?

Delirmişsin sen! Sadece sen gittin diye bütün bunlar olmuş
olamaz!”

Sonra sustu... Yorgun bedenini alıp artık gitmek istiyordu. Sırtını
dayadığı yaşlı zeytin ağacından destek alarak ayağa kalktı. Gerindi.
Ellerini kalçalarının üstüne koyup geriye doğru esnedi. Kemikleri yerine
oturmuştu adeta. Her yeri ağrıyordu. Islak otlara basarken düşmemek
için yerden uzunca bir sopa aldı. Şehir önünde uzayıp gidiyordu. Güneş
siyah bulutların arasından belli belirsiz genç kadına gülümsüyordu...

Beyaz beresini montunun cebine koydu. Saçlarını başının
üstünde toplayıp, sol cebinden çıkardığı lastikle bağlarken dili dolgun
dudaklarında dolaştı. “Şimdi hazırım.” dedi. Şehrin kargaşası, gürültüsü,
insanların bakışları bir an gözlerinin önüne geldi. Düşünmek bile
istemiyordu. Soğuk bahar gününe inat gülümsüyordu hayata...

O sabah...

Gece gözüne uyku girmemişti genç kadının. Sabahın ilk ışıkları
ahşap çerçeveli pencereden içeri girdiğinde, iri kahverengi gözlerini
tavana dikmiş, tavandan sarkan kelebek şeklindeki avizeye bakıyordu.
Yatağından hızla kalkıp doğru duşa girdi. Bir müddet sonra su sesi kesildi.
Son günlerde diline dolanan şarkıyı mırıldanarak banyodan çıktı. Islak
saçlarından sızan su damlaları omuzlarından çıplak bedenine doğru ince
izler bırakarak dağılıyordu. Giyinip aynanın karşısına geçtiğinde
gözlerinin içinde sevgilisi ona gülümsüyordu. Hemen gitmeliydi.
Sevgilisini özlediğini hissetti. Dudaklarına sürdüğü ruj bütün dişiliğini
ortaya çıkarmıştı. Burnunun sol tarafındaki hızma ise yüzüne Anadolu
kadınlarının masumiyetini katıyordu. Aynadaki görüntüsüne bakıp
gülümsedi.

Evden çıktığında güneş tüm sıcaklığı ile şehrin üstüne çökmüştü. Bu şehir bahar aylarında bile çok sıcak oluyordu. Ama yine de Aydın'ı seviyordu. Bu şehirde doğmuş, bu şehirde büyümüştü. Zaman zaman ayrılıkları olmuştu ama her gidişinde memleket hasretini hep hissetmişti. Türkiye'nin en yaşanabilir şehirlerinden biri olduğunu iddia ediyordu ve bunu her zaman söylemekten geri kalmıyordu. Aydın'ı anlatmaya başlayınca susmak bilmiyordu. Arkadaşları; “Kampanya başlatalım da Kültür Turizm İl Müdürlüğü seni tanıtım elçisi olarak işe alsın.” diye takılıyorlardı. Sevgilisinin işyerine giderken geçtiği sokakta bulunan simit fırınından iki tane gevrek aldı. Sabah gevreklerinin yanında tulum peyniri ile çay mükemmel olurdu. Ofis olarak kullandığı daire aynı zamanda delikanlının eviydi. Salonu ofis olarak, arkadaki iki odayı ise ev olarak kullanıyordu. Mutfak o yüzden işyeri mutfaklarından ayrılıyordu. Tam teşekküllü mutfakta birbirlerine yemek ziyafeti çekiyorlardı.

Yedek anahtar vardı genç kadında. Zaman zaman o yokken gelip yemek hazırlamak hoşuna gidiyordu. Apartman kapısından içeri girince, elinde sepetiyle alışverişe giden kapıcı ile karşılaştı. Her zaman onu görünce gülerken selam veren kapıcı, bu kez kafasını öne eğip hızla apartmandan çıktı. Adamın bu davranışına anlam veremeyen genç kadın, asansöre doğru yürüdü. Asansörün arızalı olduğunu görünce keyfi kaçtı. Şimdi dört kat yürümek zorunda kalacaktı. Spot aydınlatmaların ışığında parlayan dudaklarını iki yana büzüp, mızızlanarak merdivenleri çıkmaya başladı. Dördüncü kata geldiğinde sırtını duvara yaslayıp bir müddet bekledi. Kahrolası sigara yüzündendi hep. İki kat merdiven çıksa nefes nefese kalıyordu. Nefesini topladıktan sonra çantasından çıkardığı anahtarları ışığa doğru salladı. Çantasının içindeki sigara paketinin kapağı açılmış, dökülen tütünler anahtarlık dahil çantanın içindeki her şeye yapışmıştı. Anahtarı usulca çevirip içeri girdi. İçeride hiçbir hareket yoktu. Salona geçti. Çantasını bıraktı. “Hala uyuyor koca bebek.” diye geçirdi içinden. Mutfağa geçti. Çaydanlığa su doldurup ocağı yaktı. Mutfak masasına bıraktığı gevrekleri poşetten çıkarıp tabağa koydu.

Sevgilisini uyandırmaya karar verdiğinde çaydanlıktaki su,

buharlarını ahşap mutfak dolabının altındaki boşluğa üflemeğe başlamıştı. Koridoru geçip yatak odasının kapısına geldiğinde kapının kapalı olması garibine gitti. Oysa yatak odasının kapısını hiç kapatmazdı. Sessizce araladı kapıyı. Gördüğü manzara ile neye uğradığını şaşırmış halde sendeledi. İri gözleri daha da irileşti. Dudaklarını dişlerinin arasına aldı. Boğazının kuruduğunu hissetti. Yutkundü... Hızmalı burnunun direği sızladı, içine akıttığı gözyaşlarından. Sessiz çığlıkları göğüs kafesinde çınliyordu.

Yüzükoyun yatıyordu. Sırtı çıplaktı. Uğruna her şeyi göze alacak kadar tutkun olduğu sevgilisi geceyi bir kadınla geçirmişti. Yanındaydı. Ona sırtını dönmüş ve çırılçıplak... İki çıplak beden gecenin günahlarını odaya savurmuştu adeta... Ve o oda beyninde dönüyordu genç kadının. Kulaklarındaki uğultuyu bastırmak için kulaklarını kapattı. Gece miydi, gündüz müydü bilemedi...

Bitmişti... Ne olursa olsun asla affetmeyecekti. Hayal kurmayı severken hayallerinin yıkılması sonrasında yaşadığı bu duygu karmaşasıyla bocalayıp durdu dakikalarca. Yatakta yatan iki beden uyanmış şaşkın şaşkın ona bakıyorlardı. Hiçbir şey söylemeden hızla odadan çıktı. Salona bıraktığı çantasını alıp merdivenlerden koşarak aşağı indi. Apartman kapısından çıkarken uğursuz kapıcı ile yine karşılaştı. Bu kez elindeki sepet doluydu. Bütün kinini, nefretini, öfkesini kapıcıdan çıkardı adeta. Kapıcının kolundaki sepeti tutup, kenara fırlattı. "Allah hepinizin belasını versin. Hepiniz aynısınız." deyip kapıcının suratına okkalı bir tokat attı. Gece olan olaylardan haberi olan kapıcı, biraz önce neler olduğunu tahmin etmişti. Hiçbir şey demedi geç kadına... Sadece arkasından "Beladan kurtuldun kızım şükret!" dedi.

Genç kadın nereye gittiğini bilmeden bir müddet sokaklarda dolaştı. Ama kaçmak istiyordu insanlardan, uzaklaşmak istiyordu. Nefret ediyordu hepsinden. Bütün iğrençlikler insanlar tarafından yapılıyordu. Yaşadıklarının sorumlusu yine insanlardı. Her şeyi bir kenara bırakıp yalnız kalmak istiyordu. Yürüdü. Şehrin yanı başındaki tepelere götürdü onu bitkin ayakları. Aldatılmışlığın verdiği hisle allak bullak olan beyni artık ayaklarına hükmetmiyordu. Sadece yürüdü. Nereye, neden gittiğini bile sorgulamıyordu. Tepenin zirvesine çıktığında adım atacak hali kalmamıştı. Yığıldı kaldı. Gökyüzü bulutlanmıştı. Güneş, sabah olduğu gibi yakmıyordu yeryüzünü. Ellerini

çimenlerin üstüne koydu. Çenesini ileri doğru uzatıp başını gökyüzüne kaldırdı. Derin derin nefes aldı. Ciğerlerini patlarcasına doldurdu. Ağız dolusu küfür savurdu şehrin üstüne doğru. Ağlıyordu. Gözleri hiç bu kadar dolmamıştı. Bulutlar, genç kadının gözyaşlarına yoldaşlık edencesine yağmur damlaları gönderdi yeryüzüne. Büyük yaşlı zeytin ağacının altına sığındı. Dizlerini karnına doğru çekti. Ellerini dizlerinde birleştirip başını öne eğdi.

Düşlerini düşledi. İri kahverengi gözlerinin içi gülerek ayrılmıştı evden. Ne garip diye düşündü. Hayat ne garip... Hayat içinde mutluluğu yaşamak, mutlu kalabilmek ne kadar zor... Mutluluk biriktiremiyoruz veya sonraya saklayamıyoruz. Bulduğumuzda da kıymetini bilmiyoruz. Bu düşünceler usunun derinliklerinde dolaştı durdu...

Gözlerini açtığı anda ıslak çimen kokusu genzine doldu. Oturduğu yerden doğrulup sırtını yanındaki ağacın gövdesine yasladı. Yaşlı zeytin ağacı onu kollarına alırcasına diri bedenini kucakladı. Serin esen rüzgar tüm vücudunu etkiliyordu. Birkaç dakika süren sersemliği geçtiğinde başını gökyüzüne kaldırdı. Kahverengi gözlerinin içinde beyaz bulutların silüeti dolaşıyordu. Uzun kumral saçları dağılmış rüzgarla oynasıyordu. Yan tarafında, otların üstünde beyaz beresini fark etti. Şımarıklık yapmak istediğinde çıkardığı pembe dilini dudaklarının üstüne indirip yana doğru uzandı, beresini aldı.

Beresini montunun cebine koydu. Saçlarını başının üstünde toplayıp, sol cebinden çıkardığı lastikle bağlarken dili dolgun dudaklarında dolaştı. "Şimdi hazırım." dedi. Şehrin kargaşası, gürültüsü, insanların bakışları bir an gözlerinin önüne geldi. Düşünmek bile istemiyordu.

Soğuk bahar gününe inat gülümsüyordu hayata...

ER MEKTUBU GÖRÜLMÜŞTÜR

Davul zurna ile uğurlanan askerlerin aksine sessizce binmişti, onu bilmediği topraklara götürecekti otobüse... Pencereye yansıyan görüntülerle dışarıda olan hengâmelere tanıklık ediyor, bir yandan da elindeki kitabın son sayfalarına göz atıyordu. Sonu bilinen bir romanı okumak zevkli olur muydu acaba? Ya da son neydi? Yaşam nerede başlayıp nerede bitiyordu? Sonumuzu bilseydik romanlarda olduğu gibi, yine aynı yaşamı seçer miydik?

Kardeşleri ile birlikte mütevazı yaşamlarını sürdürdükleri koca şehirden, ismini televizyon ve gazetelerde şehit haberlerinin geldiği yer olarak sıklıkla duyduğu şehre, askerliğini yapmak üzere giden delikanlıdan uzunca bir müddet haber alınamamıştı. Kardeşleri merak ediyordu. Nihayet telefonla ulaştıkları delikanlıya sordukları sorular telefonda yanıtlanacak gibi değildi. Buraya geldiğinden beri sivil yaşamındaki alışkanlıklarının hasretini çekiyordu. Çoğu zaman konuşmaya çalıştığı arkadaşları ile sohbet kısa geliyordu. Burada yaşam farklıydı ve etrafındaki arkadaşları giderek insani tavırlardan uzaklaşıyorlardı. Bu yaşama ayak uydurmaya çalışan delikanlı, kardeşlerinin ısrarı üzerine onlara bir mektup yazmaya karar vermişti.

Göreve gitmedikleri bir gece kaleme aldığı mektubunu zarfa

yerleştirdi. Ertesi gün birlik komutanlığına teslim etti. Mektubu kontrol etmekle görevli asker, delikanlının mektubunu eline aldı. Açıp okuması gerekiyordu ama okumak gelmedi içinden. Masada duran kalın kenarlı kaşeyi alıp ıstampaya batırdıktan sonra sertçe zarfa vurdu;
“Er Mektubu Görülmüştür”.

Mektup sekizinci gün kardeşlerinin elindeydi. İki kardeş oldukları yere çöküp kalmıştı. Ağabeylerinden gelen bu ilk ve tek mektubu ilk satırdan itibaren gözyaşları içinde okumaya başladılar.

"ok sevdiğim kardeşlerim;

'Nasılısınız?' diye başlar bütün mektuplar bilirim... Ben sormayacağım çünkü iyi olduğunuzu, en azından iyi olmaya çalıştığınızı biliyorum.

Askerlik vazifesini yapmak üzere geldiğim, memleketin diğer ucu olan, daha önce hiç görmediğim bu topraklarda da yaşam mücadelesi devam ediyor.

Hep beni ve buraları sordunuz. Telefonda anlatmam mümkün olmadığı için sizlere beni ve buraları anlatan bir mektup yazmaya karar verdim. Umarım burada hiç alışık olmadığım ama gün geçtikçe benliğimi kaybederek devam ettirdiğim yaşamımı doğru anlatabilirim.

Geldim...

Burası bir başka ülke sanki... Ne doğduğumuz o küçük kasabaya ne de yaşamınızı sürdürmeye çalıştığınız o koca şehre benziyor. Ne evler... Ne sokakta gezinen insanlar... Ne toprak... Ne güneş... Yağmurun bile tadı yok buralarda... Bıktırıcı... Yorucu... Geceleri sıtma nöbetine tutulmuş gibi titriyorsun soğuktan ve bu soğuk, duygularını bile vuruyor. Neyi düşünürsen düşün, neyi hayal edersen et naar kalıyor. Donuyor her şey, düşlerin bile... Gündüzleri ise kavurucu sıcak geceden kalan düşlerini yakıyor. Nasıl olur diye sormayın. Buraya gelince hayatta mümkün olmayan şey yok diye düşünmeye başlıyorsun.

Koğuşta kalıyoruz malum. Etrafımdakiler memleketin dört bir yanından... Hepsi başka düşlerde, hepsi başka görüşlerde... Sohbet edecek insan bulmak çok zor ve ben insan gibi sohbet etmeyi özledim.

Okumayı ve elbette kitaplarımı özledim. Yaşamım altüst oldu ve kontrolsüz bir şekilde sürüp gidiyor.

Burada operasyon için özel birlikler var. Ben de bunlardan birinde görev yapıyorum. Görevimiz, dağlarda...

Operasyon ve pusu için en ideal zaman gece olduğundan görev de gece başlıyor bizim için. Acemi birliğinde teorik olarak öğretmişlerdi, 'Nizami Harp' olarak adlandırılan savaş oyununu... Ama buradaki başka... Burada bir nizam yok... O yüzden 'Gayri Nizami Harp' yani 'Gerilla Savaşı' denilen bir ölüm-kalım mücadelesi öğrendik. 'Ben bu muyum?' diye soruyorum çoğu zaman... Elimde silah, bilmediğim bir coğrafyada, hiç tanımadığım insanlarla savaşıyorum.

Akşam saat 17.30 gibi yemekten çıkıyoruz. Yemekler annemin yaptıklarına benzemiyor. Şükür diyoruz artık, karnımız doyuyor nasılsa... Haber geliyor; 18.00'de tim toplanacak, silahlı, tam teçhizatlı... Anlıyoruz ki gece yine operasyon var. Koğuşa gidip hazırlanmamız gerekiyor. Gece donmamak için elbiselerimiz tam olmalı. Silahım yatağımın başucunda asılı. Gözlerim yatağa kilitleniyor, uyumak istiyorum çünkü... Bana özgürlüğü ve umudu hatırlatan bandanamı bağlıyorum. Yanımda olmasını istediğim bıçağımı takıyorum belime. Silahımın namlusuna asılı, şarjörlerle dolu hücum yeleğini giyiyorum. Silahımı alıp son kez yatağıma bakıyorum.

Sonra çanta hazırlama zamanı... Kumanya hazırlanmış, dağda kalacağın süre içerisinde aç kalmaman için. Türlü türlü konserveler, bisküvi, meyve suyu, ekme, su vs. vs... Ve savaş malzemelerin: Yedek mühimmat, telsiz, el bombaları, panço ve tabi ki sağlık çantası... Çantan tıka basa doluyor. Herkesin yüzünde bir endişe beliriyor... Bıkkınlık belki de... Film sahnelerine benzeyen hava var ama hayatımın bir kesiti yaşadıklarım...

Hazırlığı bittiğinde sırama geçiyorum. Sayı alınıyor. Tim olarak göreve hazırız. Komutan geliyor. Genç bir teğmen... Benden birkaç yaş büyük. Asker olmayı seviyor, her halinden belli... Ve komutlar geliyor sırayla;

- Yüksek tutuş!

- Şarjör tak!

- Kurma kolu çek-bırak!
- Araç bin!

Araçlara bindiğimizde dudaklarımızdan dualar dökülmeye başlıyor. Karargahın tüm askerleri araçların karşısına dizilmiş, hayret ve gıpta ederek, bizi alkışlayarak uğurluyorlar göreve... Kiskananeler var mı bilinmez ama gururun okşanır. Aslan, kaplan, canavar gazlarıyla düşersin yollara. Bomboş bakan gözlerinin önünden hayatın bir film şeridi gibi geçer, sevdiklerini düşünürsün gülümseyerek...

Araçlar uzaklaşır, dağlara doğru yol alır homurdanarak ve şehir kaybolur gider. Korkuların başlar ama alışık olduğun korkular... Çoğu zaman yavan gelir zaten...

Sorarsın kendi kendine: "Ya şimdi araç mayına basarsa..." Dalar gidersen hayallere ve hayallerinin kıyısında dolaşmaya bile zamanın yoktur aslında. Gece ölüme gebe ve sen bu oyunun içindesin... Araçlar dağın yamacına geldiğinde sessizce inersin ve açılıp uzanırın toprağa... Hedef küçültüp mevzilenmen gerekiyor çünkü... Güneş çoktan terk etmiştir yeryüzünü, tıpkı düşlerinin seni terk ettiği gibi. Karanlık, kasvetli ve netameli bir gecedesin. Dua edersin; 'Bari ay batmasa...' Bir türkü düşer diline;

"Bir ay doğar ilk akşamdan geceden,
Şavkı vurmuş pencereden bacadan,
Uykusuz mu kaldın dünkü geceden,
Uyan uyan yar sinene sar beni."

Araçlar bırakır gider seni. Çantayı atarsın sırtına, omuzlarına oturuverir. Çanta dediysem öyle üç-beş kiloluk değil ha... Kolay değil; üç günlük yiyeceğin, içeceğin, giyeceğin, mühimmatın hepsi o çantada...

Ve başlar o bitmeyen gecenin bitmeyen intikali... Tırmanırsın, ayağının altında ezdiğin dağlarda, sana gösterilen hedefe doğru. Önünde bilmediğin patikalar ve uzayıp giden gecenin sessizliği...

Uzaklardan çizgi gibi görünen dağların aslında yumurta kefesi gibi olduğunu anımsarsın. Derin vadiler, sarp kayalar, keskin taşlar... Dağlarda keyifle yürüyüş yapanlarınkine benzemiyor bu yürüyüşler.

Ölüm kokusu var her taşın ardında.

Tırmanış bazen 12 saat sürüyor. Evet tam 12 saat, aralıksız, ine-çık... Taşlık küçük patikalarda ilerlerken bir emir fısıldanır kulağındaki telsize; "Patikayı terk etmeyin, mayınlı bölgeden geçiyoruz". Dik yamaçlardan, uçurumun kenarından, bilinmez bir karanlığın içinden geçip gidersin.

Eller tetikteyken beynindeki düşüncelerin sadece yaşamak ve öldürmek olduğunu anlıyorsun çoğu zaman. Başka düşünceye yer yok. Ve kulağındaki telsizden bir emir daha, "Kod 1" yani "Çök..." deniyor. Hemen peşinden "Kod 2" o da "Şiş-açıl" demek. Anlıyorsun "Kod 5" denilmeden görüntü alındığını. Sorular zorluyor beynini... Birbiri ardına sorduğun ve herkesin sadece kendi kendine sorup cevapladığı sorular...

- Acaba nereden saldıracaklar?
- Çatışma ne zaman başlayacak?
- İlk mermi kimden çıkacak?
- Nereye mevzilenmeli?

Bu sorular ve cevapları sıralanırken beyninin küçük odalarında, bir kayanın ardına sığınırsın küçük veya büyük olduğuna bakmadan. İnsanoğlunun dünyaya sığmadığını, hep daha fazlasını istediğini düşünüp, küçük bir kayanın ardında büzülüp kalırsın... Doymayan benliğimizin sonucu olarak buradayız belki de... Belki de tatmin edemediğimiz benliklerimiz ve siyaset denilen aşağılık yapı bizi ölümle imtihan ediyor...

Eller tetikte beklerken beklediğin "kalk" komutu gelir; "Kod 3"

Kalkıp devam edersin, sonunu bilmediğin dağ karanlığına... Peki, görüntü alınan şey neymiş?

"Önemli değil, sadece domuz sürüsü".

Gecenin sabaha yakın saatleri... Eller tetikte, kelle koltukta... Oysa koca ülkede ve yaşadığın şehirde insanlar keyif sürüyorlar buraları bilmeden.

Eğlenmek herkesin hakkı şüphesiz... İnsanlar sahip oldukları

değerlere ne kadar sahip çıkıyorlar peki?

Gerçekten biz ne uğruna buradayız?

Aklına takılıyor insanın, acaba kim beni düşünüyor?

Umutlarını, yaşamını, geleceğini ortaya koyuyorsun, yerlerde sürünüyorsun...

Ne için?

Böyle deli sorular olmamalı beyninde... Çünkü görev devam ediyor. Hala yürüyorsun karanlığı yara yara... Ayaklarında derman kalmamış, kollarını kaldıracak durumda değilsin ve bedeninin her dakika daha fazla eziliyor taşıdığı yükün altında...

Yaralanan veya hastalanan arkadaşlara müdahale etmek benim görevim. İçinde bulunduğumuz durumu anlamaya gayret edip, onlara moral vermeye çalışıyorum. Burada ilaç fayda etmiyor çoğu zaman... Çünkü insanüstü güç gösterip insanlıktan çıkmak gerekiyor... Öldüreceksin, ölmek için...

Görev tamamlanana kadar yaşamın kıyısındasın... Yani yaşamaya devam etme veya etmeme konusunda senin bir tasarrufunun olmamasına rağmen hep başroldeyin...

Döndüğümüzde bizi uğurlamaya gelenler yine çılgınca alkışlayarak karşılıyor. Uykusuz ve yorgun bedenlerimiz taşların soğuşundan kurtulmanın hazzı ile yatağın sıcaklığına bırakıyor kendini, ta ki bir sonraki göreve kadar...

İşte çok merak ettiğiniz buradaki yaşantım...

Kismet olur da dönersem, beraber daha çok zaman geçirelim...

Hasretle gözlerinizden öpüyorum...

Kardeşiniz”

ALYANS

Uykusuz bir gecenin sonunda ne yapılabilirdi ki? Sabahın ilk ışıkları bile yüzünün gülmesini istemiyormuşçasına bulutların arkasından çıkmak bilmedi. Bulutlu gökyüzü, bir gün önce pırıl pırıl parlayan güneşin önüne geçmişti. Giderek siyaha dönen bulutların kasveti sabah sabah hastane odasını sarmıştı. Uykusuzluktan ve gecenin yorgunluğundan ağırlaşmış başını kaldırıp saate baktı. Sımsıkı tuttuğu avucunu açtığında, yeni boyanmış duvardaki ahşap gövdeli saat, sabahın altı buçuğunu gösteriyordu. Tırnaklarının geldiği yerler, sağ elinin avuç içinde yaralar açmıştı. Elini göz hizasına kaldırıp avuç içine bakmaya başladı. Dört tırnak yarası içten içe kanıyordu ve avucunun ortasında bir alyans sızan kanların arasında kalmıştı.

15 saat önce...

Gün boyu akşam olmasını bekleyerek geçirmek yerine, sevgilisine yapmayı planladığı evlilik teklifinin bir aksaklığa kurban gitmemesi için, her türlü detayı gözden geçirmek daha uygun olur diye düşündü genç adam. Tanıştıkları günü tekrar düşündüğünde dudaklarına yayılan tebessüm ona yetiyordu. Çünkü ilk karşılaştığı zorluklar hafta sonları arkadaşlarıyla yaptıkları dağ yürüyüşlerini çekilmez hale getirirse de, tutkuya dönen bu yürüyüşlerin karşısına

hayatını birleştireceği kadını çıkaracağını düşünmemiştir.

Yine aynı heyecanla çantasını hazırlayıp eksik bir şey olup olmadığını kontrol ediyordu. Sırt çantasının fermuarını açıp içindekileri tekrar kontrol etti; yedek iç çamaşırı, yedek çorap, yağmurluk, rüzgârlık mont, şapka, su kabı ve alyans... Evet, Alyans... Alyansı parmaklarının arasına alıp, elini göz hizasına kaldırıp parmaklarının arasındaki alyansa bakmaya başladı.

“Bugün büyük gün sevgilim” dedi seslice... “Bugün büyük gün...”

7 ay önce...

Aslında sıradan bir hafta sonu olacağını düşündüğü bir pazar günüydü. Arkadaşlarıyla birlikte güzel vakit geçirecekleri ve daha önceden planlanan bir hafta sonu pikniğinde hayatının akışını tümüyle değiştirecek genç kıza rastlayacağını bilmiyordu elbette. Daima yeşil kalan çam ağaçları en çok sevdiği ağaç türüydü genç adamın ve dağlık kesimlerde bolca görüldüğünden hafta sonlarını dağ yürüyüşlerinde değerlendiriyordu. Çam ağaçlarının iğne biçimindeki yaprakları kış mevsiminde dökülmediğinden, her mevsim doğanın yeşil görünmesi onu cezbediyordu belki de... Belki de reçineli olan kabuğunun genellikle pullu ve kalın oluşu ona güçlü olmasını öğütüyordu.

Sabah yürüyüşün başlayacağı köye gelindiğinde daha erken olduğu kanısı oluştu gruptakilerde. Genel istek üzerine köy kahvesinde 30 dakika sabah çay keyfi molası verdiler. Çaylarını bitirip hareket düdüğü çalındığında gün epeyce çıkmıştı ufuktan yukarı... Havanın açık ve güneşli oluşu doğa yürüyüşünü kolaylaştırıyordu. Köyü çıktıktan sonra papatya tarlaları arasında yürümekten ve patika boyunca çam ormanları içinde dağın zirvesine doğru yükselmekten büyük zevk alıyordu genç adam. Aralarına bu hafta katılan ve ilk kez böyle bir faaliyete gelen birisi olduğu için sık sık mola veriyorlardı. Gruba yeni katılan genç kız bu molaların birinde fotoğrafını çekmesini istedi genç adamdan. Çam ağacına sırtını dayamış iri gözleri ile ona bakıyordu. Elinde fotoğraf makinesi kalakalmıştı. Genç kızın gözelerine bakmaktan kendini alamıyor, fotoğraf makinesinin vizörüne yansıyan görüntünün gerçek olup olmadığını kontrol etmek için başını kaldırıp kıza ve

yaslandığı çam ağacına bakıyordu. Nihayet iki kez deklanşöre basabildi genç adam...

Yürüyüş boyunca çam ağaçlarını, dağın güzelliklerini, patikanın zorluklarını anlattı genç kıza. Dağın zirvesine doğru yükseldikçe, yüreğinin arterleri daha hızlı atıyordu heyecanından. Nihayet Çamlı Göl'e geldiler. Çamlı göl, dağın zirvesinde çam ağaçlarının ortasında muhteşem manzarası olan, balıklarının tadına doyum olmayan tabii bir göldü. Onu besleyen küçük Yeşilce Deresi yaz kış durmadan taze su taşıyordu. Gölün kenarına vardıklarında çantalarını çıkarıp ayaklarını uzattılar, yorgunluk alan Çamlı Göl'ün sularına...

Çantasından oltasını çıkaran genç adam, gözlerini ayıramadığı iri gözlü kızın yanına giderek balık tutmayı önerdi. Oltayı ustaca alışı ve iğnelere yem takışı karşısında şaşırıp kalan genç adam kıza hiçbir şey söyleyemedi. Ta ki oltanın ucunda balığın sallandığını görene kadar...

Son akşam...

Gece çıkılacak dağ yürüyüşü ve tanıştıkları yerde yapılacak evlenme teklifi arkadaşlarının da çok hoşuna gitmişti. Herkes bu güzel evlenme teklifi için en doğru yerin Çamlı Göl olması gerektiğinde hemfikir idi. Hazırlıklar tamamlandıktan sonra grup yürüyüşe başladığında gün çoktan dağın arkasından batmıştı. Ay her zamankinden daha parlak, her zamankinden daha büyüktü o gece... Dolunayın geceyi aydınlatan büyümlü ışıkları geceyi gündüze çeviriyordu. Bu büyük günde "ben de varım" diyordu adeta. Patika gittikçe darılıyordu. Adımlar küçülmüş, nefesler hızlanmıştı. Gece kayganlaşan toprak yürümeyi zorlaştırıyordu. Gecenin sessizliğinde önündekinin nefesini duymak çok kolaydı. Genç adam nefesini kontrol etmeye çalışıyor heyecanına bir türlü engel olamıyordu.

Önünde yürüyen iri gözlü kızın, evlilik teklifi karşısında nasıl tepki vereceğini düşünerek patikayı takip eden genç adam gölün ışıklarını görünce derin bir nefes aldı. Arkadaşlarıyla birlikte olmaktan duyduğu mutluluk onu rahatlatıyordu. Gölün kıyısına oturup çantalarına sırtlarını yaslayarak dinlenmeye başladılar. Dolunayın muhteşem görüntüsü gölün eşsiz güzelliğiyle birleşince, seyrine doyum

olmayan bir güzellik ortaya çıkmıştı. Delikanlının gözü ise yanındaki iri gözlü sevgilisinden başka bir şey görmüyordu. Kızın diri vücudunu kollarının arasına alıp, başını omzuna koydu genç adam. İri gözlü kız suskundu. Bu suskunluk rktt genç adamı. Başını kaldırıp genç adamın gözlerine baktı iri gözlü kız.

Dolunay tepeye çıkmıştı. Çamlı Gl hiç olmadığı kadar parlaktı bu gece... Genç kız gle baktı uzun uzun. Ağırlaşmış başını gökyüzüne kaldırdı ve dolunaya gülümsedi. Sonra sevgilisinin gözlerine diktı iri gözlerini... Bembeyaz olmuş ince uzun parmaklarını adamın cebine daldırıp, alyans kutusunu çıkardı. Genç adam hala bir şey anlayamamıştı. Delikanlı sürpriz yapacağını söylerken, kelimeler genç kızın kulaklarında uğulduyordu.

Bakişlar donuklaştı... Nefes kesildi... Kalp durdu...

Son sabah...

Gecenin sessizliğini yırtarak gelen Ambulanstan indirilen genç kızın elini bir an olsun bırakmamıştı genç adam. Hastane Acili hastalarla doluydu. Elini bıraktırıp uzaklaştırdılar genç kızını. Avucunda tuttuğu alyansı parmaklarının arasına alıp, elini göz hizasına kaldırıp parmaklarının arasındaki alyansa bakmaya başladı. Sonra tekrar parmaklarını kapattı. Sımsıkı sıktı parmaklarını.

Gözlerini kapattığında ne dolunay ne amlı Gl geldi gözlerinin önüne...

HASTA

Simsiyah bulutlar kaplamıştı gökyüzünü... İleride elektrik direğine asılı duran eskimiş tabela gıcırdayarak sallanıyordu. Başını yavaşça öne eğdi. Dizlerine kadar uzanan paltosunun yakalarını kavradı. Rüzgarın içine işleyen ısrarını dizginlemeye çalışıyordu adeta... Yolun her iki yanına sıralanmış küçük kaldırım taşları belli belirsiz ışıktan parlıyordu. Ayakları gecenin yorgunluğunu taşıyacak halde değildi ama yol boyu zihninden geçen düşünceler, adımlarını peş peşe sıralamasını sağlıyordu.

İleride hışırdayan yaprakların sesine kulak kabarttı. O yöne birkaç adım attığında asma dallarının çevrelediği bir çardak olduğunu anladı. Eski tahtaları saran kuru asma dalları, yaşlı birinin ince parmaklarını andırıyordu. Sol taraftan başlayarak ilerideki büyük ceviz ağacına kadar uzanan taş duvara yaslandı. Kireçle badana yapılmış duvar, irili ufaklı taşlardan yapılmıştı. Eski çardağa doğru ilerledi. Ortada gelişigüzel birbirine tutturulan tahtalarla yapılmış bir masa vardı. Gerçi masaya benzetilmeye çalışılmıştı. Derme çatma çivilenen tahtalar, en azından masa görevi yapıyordu. İki tarafında, masanın aksine özenle yerleştirilmiş banklar, yorgun bedeninin dinlenmesi için bekliyordu. Sağ tarafındaki banka attı bedenini. Kollarını iki yana açıp geriye doğru gerindi. Başını gökyüzüne kaldırdı. Derin derin iki nefes aldı. Ciğerlerine doldurduğu soğuk hava, onu kendine getirdi. Ağzından dağılan buhar, asma dallarına doğru yükseliyordu. Ayağa kalkıp kırılacak gibi duran

masanın üstüne çıktı. Kollarını gökyüzüne doğru uzattı. Kuru asma dallarını kavradı sıkıca... Çardağın hemen yanındaki iki gül fidanını fark etti. İki gül fidanında iki gül... İki gül fidanında iki pembe gül... Biraz önce asma dallarını kavrayan adamın parmakları şimdi pembe gülün kadifemsi yapraklarına dokunuyordu...

Biz diyemedik... Biliyor musun sebebini?

Bak...

Etrafına bak bir kere... Şarkılar çalınıyor gökyüzünde, kapkara bulutlara inat...

Evet, evet haklısın... Evet şarkılar da bizden yana... İçinden geleni söyle. İçinden geleni dönebiliyorsan kelimelere ve biz diyebiliyorsak, şarkılar yadırgamaz ikimizi de... Alıverir gece gibi şarkılar da her notasına... Ben diyebilirim... Ben diyebilirsin... Biz?

Yorgun bedenini gül fidanını saran toprağa bıraktı. Toprağın nemi sızlayan bedenini yavaş yavaş esir alıyordu. Gözlerini gökyüzünden ayırmıyordu. Sıcak nefesinden yayılan buhar bulutlara karışıyordu. Elini kaldırdı. Parmaklarını bulutlara degecekmiş gibi uzattı. Bir damla düştü parmağının üstüne, sonra bir daha...

Yağmur damlaları geceyi esir aldı... Gece yerde yatan bedenini...

Aynı saatlerde, uzakta...

Kadın hızlı adımlarla yürümeye çalışsa da sıırıslıkam olmuştu. Yağmur yağmıyor adeta kovayla boşalıyordu Bu yağmurda boş taksi bulmak da zordu. Hoş pek de uzak değildi ev ama yine de sıırıslıkam olmak hiç işine gelmemişti, hem de bu kıyafetle... Ayakkabılarını çıkarıp eline aldı. Böylesi daha iyiydi. Çıplak ayaklarla göle dönmüş sokakta

yürümek... Normal şartlarda iyi bir fikir olmasa bile, şu an sinirden ne yaptığını bilmiyordu. Tek istediği biran evvel evine ulaşmaktı. Söylene söylene geçtiği sokaklarda kimsecikler yoktu. "Nasıl olsun bu yağmurda, Allah dışarıda kalana yardım etsin" dedi.

Apartmanını gördüğünde bu kadar sevineceği aklına bile gelmezdi. Çantasından çıkardığı anahtarıyla apartman kapsını açtı. İçeriye girdi ve asansöre yöneldi. Apartman kapısından asansöre kadar ayak izleri oluşmuştu. Komik görünüyorlardı. Tıpkı kumsalda yaptığı yürüyüşlerde bıraktığı ayak izleri gibiydiler. Ah... Yaz... Sıcak... Kum... Deniz... Hele sahilde yaptıkları akşam yürüyüşleri...

Asansörden evinin kapısına kadar ayak izi olmamıştı. Onlar da sıcak yaz düşleri gibi bitmişti. Eve girdiğinde hemen banyoya koşmak istedi. Ama girişte vestiyere asılı duran bir kağıda takıldı gözleri. Titreyerek uzattı elini...

Bir mektup;

"Sızısında kaldığım yüreğimin sevdası;

Sana hasret ellerimi dizginlemeden yazıyorum... Saçlarını okşarken dökülüyor kelimeler bu satırlara... Uzak kavramının tarifini unuttum. O yüzden saçlarını okşarken bile özlüyordum. Belki de sadece uzak gittim...

Biliyorum...

Sızımtrak sancılar kaldı yüreğimin sen olan her zerresinde... Sevmeye dair yazıların baş aktörüdür yürek, bilirsin... Şimdi söyle bana sevgili... Sancılar içinde yoğrulmuş bir yürek, hangi mutlu kan hücrelerini gönderir gülümsemeye aç dudaklara...

Saçlarının kahvesinde sabahlar doğurup, akşamları uğurluyordum bir dahaki güne gebe olmuş ellerimden... Ve her güne başladığımda aslında yüreğimin yeniden doğuşunu kutluyordum, senin gözlerindeki ışığı öperek...

Sevdalara tanık, kaldırım kenarındaki küçük yosun tanelerine

bakarak, soğuk olsa da aldırmadan her adımın keyfini çıkarttığımız yürüyüşlerimizi özleyeceğim ve acıkmamamıza rağmen simit arama telaşımızı...

Konuşmalarımızla çoğalan, tenin gibi narin ve bir o kadar da hırçın uzanan aşkı yaşadığımız...

Gitme zamanlarının dayanılmaz sancısı belki de, ceplerimde sakladığım ellerimin zemheri soğuklarına kardeş, titremelerinin sebebi... Üşümüştüğünü gizliyorum, yüreğine sardığım yüreğimin sessiz ve dalgın atışlarında... İsminin her harfinde arıyorum yokluğunun mevsimlerini...

Yorgunum...

Yokluğunda yaşam, koparılan takvim yaprakları gibi, bir gün sonrasına dönmeyecek...

Gözlerimin kapanmadığı her an seni yaşayacağım...

Hayran hayran izlediğim seni ve siluetini çizmeye niyetliyim her gece, şehri boydan boya dolaşarak...

Gidiyorum...

Geceye yıldız olacak bu bedenim, yüreğimde senin siluetin..."

Kadın olduğu yerde yığılıp kalmıştı. Yağmur iliklerine kadar işlemişken bu kadar ıslanmamıştı yüreği...

Neden?

Bir kelime bile etmeden?

Neden Gittin?

Sabah saatleri uzakta bir köy...

Köy sakinleri hiç alışık olmadıkları bir sabaha uyandılar. Jandarmalar hiç bir şey söylemeden köyün girişindeki bir bahçede bulunan erkek cesedini bekliyorlardı. Köyün bekçisi "Savcı Bey

gelecekmiş onu bekliyorlar" diyordu soranlara... "Yazık... Gençten biri, kimi kimsesi yok mudur?" dedi kendi kendine... Gece boyu yağın yağmur toprak yolu çamur deryasına döndürmüştü. Eski bir jip homurdanarak çamurlu yoldan gelip bahçenin kenarında durdu. İçinden iki kişi indi. Cesedin yanına gitti. Etrafında bulunan Jandarmalarla bir şeyler konuştular. Sonra geldiği gibi tekrar gitti.

Muhtar cebinden bir mendil çıkarıp yüzünü sildi. Başındaki kasketi çıkarıp koltuğunun altına aldı. Taş duvara yaslanıp derin bir nefes aldı. Yaşlı yüzü yılların yorgunluğunun izlerini taşıyordu. "Yazık" diye söylendi kendi kendine... "Ne o muhtar kimmiş, kimin nesiymiş?" diye üsteledi Talip Amca... Muhtar elindeki mendili yavaş yavaş katlarken bir taraftan da cevap verdi:

"Adamcağız hastaymış, hem de beter hasta... Cebinden hastane raporu çıktı."

SESSİZ GELİNCİK

Bu sabah...

Pencereden giren gün ışığı, bir mızrak gibi batıyordu gözlerine. Yüzünü buruşturup, üzerine yatmaktan uyuşmuş sağ eliyle gözlerini kapatmaya çalıştı. Gözlerini daha bir sıktı ve iğne batar gibi acıyan elini, açlığa isyan eden karnının üzerine koydu.

Güneş, genç kızın gözkapaklarını açmakta kararlıydı. Kırmızı, gelincik desenleri olan tül perde gün ışığını karşılıksız içeri alıyordu. Aslında gece ay ışığı ile vedalaşmadan önce kalın perdeyi kapatmayı düşünmüştü. Ama kırmızı gelinciklere dokunan yüreği, onlara bakarak uyumayı seçtiği için eli varmadı önlerini kapatmaya. Ağzını doldurup okkalı bir küfür salladı odaya. Kafasını yastığın altına soktu bu kez. Sağ elini tekrar guruldayan karnının üzerine koydu. Odanın sessizliğini kısa bir süre sonra kapı zili bozdu. Karnının üstündeki elinin sıcaklığı tenini terk etmek istemeyince, sol eliyle, gözlerini kapatmak için başının üstüne koyduğu yastığı kaldırıp duvara fırlattı.

Duvara çarpıp yere düşen yastığa dikti gözlerini... Ayağa fırladı, birden yataktan kalkıp yastığı yerden aldı. Kollarının arındaki yastığın üstünde iki kırmızı gelincik vardı. Az önce karnının üstünde duran sağ eli şimdi yastıktaki kırmızı gelinciklerin üzerindeydi. Kollarının arasındaki yastığa yüzünü koydu ve dudaklarından iki kelime düştü yastıktaki iki gelinciğin üstüne;

“Özür dilerim...”

Dün...

Sabah erken olmuştu yine onlar için. Her sabah gün doğumuyla birlikte dışarı atıyorlardı kendilerini ahşap barakalarının içinden. Her yeri kızıla boyamış gelincikler arasında koşuştular. Renk renk kelebeklerin gelinciklere konup sonra tekrar gökyüzünde dans etmelerini izlemek hoşlarına gitmişti. Oturdular... Genç kız parmaklarını sevgilisinin ellerine bıraktı. Delikanlı ince parmakları ellerinin arasına alıp dudaklarına götürdü. Toprağa tutunmaya çalışan fidanların küçük dallarına benzeyen parmakları öptü, tekrar avucunun içine aldı. Sonra genç kızın dudaklarına götürdü parmaklarını. Gözlerini kapattı, hafif esen meltemin sesini dinledi. Dimağında saklı kalan kelimeler döküldü dudaklarından, sevgiliye dair. Gelinciklere uzattı parmaklarını zaman sonra. Dokundu yapraklarına. Genç kızın dudaklarına baktı, bir de gelinciklere... Bir yaprağı yere düştü dokunduğu gelinciğin. Diğer eliyle tuttuğu genç kızın parmaklarını kucağına aldı. Yere düşen kan kırmızısı gelincik yaprağını dudaklarında ıslatıp, genç kızın küçük fidan dalına benzeyen parmaklarına yaklaştırdı ve uzun bakımlı tırnağına yerleşirdi. Sonra her tırnağı için aynı şeyi yaptı.

Şimdi bütün tırnakları kırmızıya dönmüştü, gelincik kırmızısına...

Genç kız parmaklarını gökyüzüne doğru kaldırıp, uzakta parlayan güneşe doğru uzattı. Al al olmuş parmaklarını göz hizasına indirdiğinde, gelincik tarlasının kırmızısına karıştı parmakları. Boylu boyunca uzattı gelinciklerin üzerine, çiçek kokularından sarhoş olmuş bedenini. Başını çimenlerin üstüne koyup hemen önündeki gelincikle tanıştı. Delikanlı, genç kızın toprağa dağılan saçlarını okşadı. Sonra okuduğu kitabın satırları geldi aklına.

“Ses tutulması böyle bir şey olmalıydı. Söylenmesi gereken bütün sözcükler dilime üşüşmüştü, ama sesim yoktu! Sesimi bulamıyordum! Sadece gülümseyerek yüzüne bakıyordum. Gülümseme de gülümseme olsa! Misket karası gözleri gözlerime takıldı kaldı, içini çekti, sayısız olasılık geldi geçti, anıların hızına yetişemiyordu. Doğrulmaya çalıştı. Yüreğinin derinliklerinden başlayan sevinç, gülümsemeyle birlikte gözlerine, oradan da ağız kıvrımlarına yürüdü.”

Gün batımı usunun derinlerinden çekip aldı iki sevgiliyi.

Bugün...

Odanın sessizliğini kapı ziline bozduğunu hatırladı genç kız. İrkildi. Kafasını kaldırdı iki gelincik deseninin olduğu yastıktan. Her biri farklı boyutlarda tabloların asıldığı koridordan geçip kapıya yöneldi. Elinin titremesine bir anlam veremedi önce. Yavaşça uzanıp kapıyı açtı. Her yer kızıla kesmişti. Apartman dairesinin önü kırmızı gelinciklerle doluydu. Eli titremiyordu artık. Titreme sırası dudaklarındaydı genç kızın. Gözleri doldu ama içine aktı gözyaşları. Burnunun direği sızladı içine akan her damlada. Kapının önündeki gelinciklerin önüne diz çöküp eline aldı iki tanesini.

Parmaklarının arasındaki gelinciklere yüzünü koydu ve dudaklarından iki kelime düştü iki gelinciğin üstüne;

“Özür dilerim...”

GEZİ

Haziran...

Yazın gelmesi uzun sürmüştü. Nedendir bilinmez bir türlü ısınmadı hava. Cemreler düşeli epeyce oldu halbuki... Bahar da bahar gibi olmadı. O deli bahar yağmurları ıslatmadı dalında yeni tomurcuklanan çiçekleri. Haziran ayında yağın ahmakıslatan yağmurlarının yerini günlerce süren sağanak yağmurlar aldı. İklim değişikliği... Küresel ısınma... Ozon tabakasının delinmesi... Daha bir sürü isim takıldı bu kabullenilmeyen doğa olayına... Yaz mevsiminin yaşanacağı günler takvim yapraklarından bir bir düşerken, nisan ayına benzer hava, hazırlıksız yakaladığı insanları sırlıslam ediyordu.

Nihayet uzun bekleyişin ardından ısınan hava bu kez bunaltıcı sıcaklarıyla o günleri aratır olmuştu. İklimler değişmişti belki de... Belki de insanların hoyrat tüketim çılgınlığı karşısında doğa intikam alıyordu onlardan. Doğadan çaldığı az değildi insanoğlunun. Her geçen gün kirletilen ve tüketilen dünya belki de kendini temizlemeye karar vermişti.

Koray, on dokuz yaşını yeni bitirmiş, gideceği üniversitenin hayaliyle yanıp tutuşuyordu. Uzun yüzü, dalgın bakışları ve dalgali saçlarıyla kendine has gülüşü ona ayrı bir hava katıyordu. Son

zamanlarda çenesinin iki yanında çıkan sivilceler biraz moralini bozmuştu. Aynanın karşısında geçirdiği zamanlar artık biraz daha artmıştı. Saçlarının şekil alması zaten epeyce zaman alıyorken şimdi bir de sivilceleri başına dert olmuştu.

Aslında geçen yıl yaşadıkları ona daha farklı şeyler öğretmiş, hayata daha farklı pencerelerden bakması gerektiğini göstermişti. Şehrin ortasında kalmış bir avuç ağacın kesilmemesi için verilen mücadele kısa sürede bütün yurda yayılmış ve tepkiler çığ gibi büyümüşü. Koray da arkadaşlarıyla birlikte, bu talana karşı verilen mücadeleye gönül vermişti. Her gün yapılan gösteri yürüyüşlerine katılmak onu biraz daha insanlaştırmıştı.

1 yıl önce...

Her yer dip dibe girmiş, üst üste yığılmış beton binalar... Ve ortasındaki parkta onlarca yıldır yaşayıp giden birkaç ağaca gözünü dikmiş fırsat düşkünleri... Bu nefesliğe alışveriş merkezi yaparak paralarına para katmaya heveslenen insan müsveddeleri... Hep denir ya “zamanlama manidar” diye, belki de bu yüzden ülkenin yaşadığı askeri darbe günlerinden birisi olan 27 Mayıs'ta iş makinelerini gönderip, onların olmayan ağaçları köklemeye niyetlendiler. Hesaba katmadıkları, insanlıktı...

Diğerlerinin de kendileri gibi insanlıklarını kaybettiğini düşündüler belki de... Onların bu hayâsızca kararlarına karşı çıkmaya niyetli genç kadınlar ve genç erkekler, parktaki sevdalarını korumaya ve şehre nefes veren yeşil alana yapılacak tecavüze dur demeye kararlı olduklarını haykırdılar... Kimisi ağaçlara çıkarak, kimisi ihlamurların gövdelerine sarılarak şehrin akciğerlerini savunmaya çalıştı.

Yüzüne biber gazı sıkılan kırmızı elbiseli kadının görüntüsü işlendi beyinlere... Toplumsal Olaylara Müdahale Aracı denilen bir insan icadı makinenin, ağaçları kesmeye niyetli kör zihniyetli kişiliksizlere sıkması gereken, içine kimyasal katılan suyun önüne kendini siper eden kadın açtı gözleri. “Eylem yapamazsınız” diyenlere inat, durmanın suç olmadığını, hatta bir eylem olduğunu gösteren yürekli delikanlı sürükledi on binleri...

Bütün evrenin gözleri önünde harekete geçen kepçe beyinli zavallılar, parça parça ederek canını aldı ağaçlardan birinin... Canı acıdı milyonların...

O ağacın çığılığı, duymak istemeyenlerin kulaklarında çınladı. Gökyüzüne yükseldi feryatlar... Bulutlarda birikip yağmura dönüşerek bütün şehirlerin üzerine yağdı. İnsanlar ağaç oldu, ağaçlar insan... **“Orantsız Zekâ”**ya karşı **“Orantsız Güç”** kullanan adamlar bir de mahkeme kararı gösteremeyince, ağaçlara dokunamadılar.

Koray her gün toplanan kalabalığa karışıp bu mücadeleye omuz vermişti. Gelecek sene gireceği üniversite sınavları da onu ve ailesini düşündüren diğer bir konuydu. Hukuk Fakültesi vardı Koray'ın gönlünde. Bunca hukuksuzlukla mücadele edilecekse iyi bir hukuk adamı olunmalıydı. Okuldaki başarısı herkesçe bilinen bir gerçek olmasına karşın, son dönemlerde konuşulan sınav şaibeleri herkesin canını sıkıyordu. Artık neyi ne kadar bildiğin değil, neyi ne kadar savunduğun önemliydi. Savunduğun düşünce hayatını şekillendiriyor ve bu şekillenme de sınavlarla yapılmaya çalışılıyor iddiası her geçen gün daha da artıyordu.

Ailesinin desteği ve güveni, duygusal yapısının ona verdiği kırılğanlığı bir nebze ortadan kaldırıyor ya da kendisinin yapabilecekleri konusunda ona ilave güç veriyordu. Babasının bir sözü daima ona ışık tutuyordu: “Oğlum, nerede olursan ol, ne yaparsan yap, nasıl yaparsan yap, kiminle yaparsan yap ama asla kişiliğinden ödün verme. Kişiliğinden ödün vermek ilkesiz insanların işidir.” demişti. Vermedi Koray... Kişiliğinden asla ödün vermedi...

Temmuz...

Sınav sonucu beklemek hem Koray'ı hem de ailesini epeyce yormuştu. Arkadaşlarıyla birlikte bunaltıcı sıcaklardan kaçıp denizin serinliğine sığınmak istiyordu. Okuldan ve mahalleden arkadaşlarıyla birlikte sırt çantalarını alıp Didim'e doğru yola çıktılar. Yol boyunca birbirlerine anlattıkları hikayeleri hiç bitmedi. Birbirlerinden farkları

yoktu aslında... Birlikte o kadar çok zaman geçiriyorlardı ki ayrılma düşüncesi bile onlar için kötüydü. Hepsinin endişesi, üniversite sınavı sonucunda farklı şehirlere giderlerse ne yapacaklarıydı.

Yol, sıcak, uzun konuşmalar hepsini pestile çevirmişti. Hararetli konuşmaları yavaş yavaş azalmış ve nihayet birer birer otobüsün koltuklarında sızmışlardı. Ön koltukta oturan yetmiş-yetmiş beş yaşlarında bir kadın yavaşça geriye döndü. Beyaz kıvrıkcık saçları şoförün açık olan penceresinden giren havayla savruldu. Yıllara meydan okuyan yüzüne vuran saçlarını uzun parmaklarıyla geriye doğru taradı. İnce dudaklarında beliren gülümsemenin nedeni yaşlı gözlerinin odaklandığı uyuyan gençlerdi. Uzun uzun onlara baktı. Başlarını birbirlerine yaslayıp uyuyan bu masum bedenler için “Kim bilir hayat size neler hazırladı.” diye düşündü. Önüne döndüğünde muavinin uzattığı su bardağı az kalsın üstüne dökülüyordu. Genç muavin özür diledi. Yaşlı kadın nazikçe gülümsedi. Plastik bardağı alıp dudaklarına götürdü.

Üç gündür deniz, kum, güneş, gece eğlenceleri onları epeyce rahatlatmıştı. Her gece sahilde yaktıkları ateşin etrafında yapılan sohbetler, söylenen şarkılar dalga dalga bütün sahile yayılmıştı. Ortaya bir konu atılır –ki bu konu genellikle Koray tarafından açılır ve ne olursa olsun yine siyasetle son bulur- ve saatlerce sohbetler bitmezdi. İlk gece sabahlamışlardı; sabaha karşı sahilin soğuğu bir dahaki sefere tedbirli olmaları gerektiğini öğretmişti onlara.

Koray Gezi Parkı gösterilerinde yaşadıklarını anlatırken heyecanlanır, keyiflenir, sesi daha bir gür çıkardı. Elleri sürekli havada, anlattıkça sesinin ritmiyle inip kalkardı. Gururluydu... Bir gece bu sohbetlerin koyulaştığı bir anda, ayağa kalktı, gerindi... “Gözünüzün önüne getirin arkadaşlar!” dedi. “Her akşam dokuzu gösterince saatler, insanlar aynı yerde toplanırlardı. Olağanüstü bir birliktelik gösterisiydi bu. Bütün ülkenin eşlik ettiği büyük bir orkestra... Memleketin dört köşesinde ama aynı orkestranın enstrümanları... Binlerce müzisyen tenceresini tavasını eline alıp ritim tutar, sokaklar insan sesleriyle dolar. Evlerin ışıkları yanıp sönerken her tarafta, evrenin şahit olduğu en güzel şarkılar bestelenir bütün gönüllerde. Düşünün bu gücün karşısında kim, nasıl durabilir? Duramadılar...”

Sahil sohbetleri her geçen gün daha da kalabalıklaştı. Dostluk her geçen gün daha da derinleşti. Gönüller her geçen gün daha da doldu.

Koray gecenin sabaha dönen vaktinde yorgun bedenini dinlendirmek için odasına çekilmişti. Uzandı yatağına... Gözlerini kapadı... Bir ağaç rüyasında teşekkür ediyordu Koray'a... İki kola benzeyen dallarının arasından bir kağıt uzattı. Koray gülümsedi, aldı kağıdı... Yazıları okuyamadı. Bilemediği şekiller vardı kağıtta. Ağaca uzattı bunlar nedir diye. Tam o sırada yukarıdan koca bir balta indi ağacın tepesine ve ağaç ikiye ayrıldı. Koray korkuyla yerinden doğruldu, oturdu. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmış, alnının üstünde pul pul terler birikmişti. Kalktı... Perdeyi aralayıp dışarıya baktı. Gün ışığı gözlerini kamaştırmıştı. Güneş çoktan ortalığı kavurmaya başlamıştı. Diğer odalardaki arkadaşları hala uyuyorlardı. Denize girmeye karar verdi. Bu buhran başka türlü atlamazdı. Havlusunu alıp sahile gitti.

Sahilde birkaç yaşlı çift haricinde kimse yoktu. Havlusunu ve terliklerini kenardaki ağacın dibine koydu. Lacivert deniz inanılmaz güzel görünüyordu. Sabah saatleri denize girmek için en güzel saatlerdi. Yavaş yavaş denizin serin sularına bedenini bıraktı. Uzun kulaçlarıyla kısa sürede hatırı sayılır bir mesafe katetmişti. Bir ara sağ ayağında bir ağrı hissetti. Önemsemedi, birkaç kulaç daha attı. Ağrı giderek arttı ve dayanılmaz bir hal aldı. Ayağını hareket ettiremez hale geldi. Paniğe kapılan Koray suyun içine girip çıkmaya başladı. Uzaktan olayı fark eden sahildeki insanlar sağa sola koşuşturmaya başladı. Koray kontrolsüz bir biçimde hareket ediyor, suyun içine girip çıkıyordu. Ayağını hareket ettirememek onu iyiden iyiye panikletmişti. Ve şursuz hareketler bedenini iyice yordu. Birkaç dalıp çıkmadan sonra Koray hareketsiz kaldı.

Sahildeki restoranın işletmecisine ait küçük tekne, suyun üstünde yatan hareketsiz bedene yaklaştı. İki kişi Koray'ı tekneye alarak hızla sahile hareket etti. Salih kaptanın teknedeki çabalarına rağmen Koray kendine gelememişti. Salih kaptan kumların üstüne yatırdığı bedene baktı...

Islak beden hareketsiz yerde yatıyordu. Başında toplanan

kalabalık ahlar vahlar arasında olup bitene anlam vermeye çalışıyordu. Gençcik beden kumların üstünde... İncecik kumlar yerde yatan bedeni hayata tutundurmak istercesine kucak açmıştı. Saçlarından sızan tuzlu deniz suyu güneşin yakıcı ışınlarıyla parlayarak kızgın kumların üstüne düşüyordu. Toplanan kalabalıktan homurtular yükseldi denizin üstüne doğru. Homurtular denizi dövdü. Ellerinin arasında sıkışan başlarını bir o yana bir bu yana sallayan kadınların düşüncelerinde muhtemelen kendi çocuklarının böyle bir durumda olma olasılığı vardı. Kumların üstünde yatan gencin hareketsiz bedeninin etrafında toplanan çaresiz kalabalık gittikçe artıyordu.

Saçlarından süzülen bir damla yaş daha, ince kumlara düştü... Zaman yavaş değildi süzülen damla kadar... Genç beden zamana direniyordu... Deniz izliyordu uzaktan, az önce koynunda oynayan genç bedenini hareketsiz halini...

Ambulansın ortalığı yırtan acı siren sesi duyuldu. Arabalar yol vermek için çabalarken Koray'ın babası ambulansı gördü, içine bir acı düştü. Ambulansın girdiği sokağa döndüğünde sahildeki kalabalığı gördü. Arabasından indi. Elinde bir kâğıt tutuyordu. Sedyeye yerleştirilen cansız bedeni fark etti. Ambulansın yanına geldiğinde Koray'ın şortunu tanıdı. Koştı... Sedyenin kenarından tuttu. "Oğlum!" diyebilirdi sadece. Yutkundu. "Yaşılıyor mu? Söyleyin bana yaşıyor mu oğlum?"

Ambulans geldiği gibi döndü. Koray'ın babasının elindeki kâğıt yere düştü. Rüzgâr onu kenardaki ağacın dallarına uçurdu. Sağa doğru uzamış ince dala kondu kâğıt... O kâğıttan bir cümle kaldı hafızalarda:

"İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne yerleştirildiniz."

GÜLKURUSU

Kitapların arasında kalan güllerin kurumuşluğuyla avuturdu gönül yorgunluklarını. Kuruyan gül yapraklarını kurumuşluklarıyla koruyabileceğini düşünürdü... Gün, o güller gibi kuruttu düşlerini. Kurudu... Kim bilir hangi zamanı kuruttu, gülün koptuğu daldan akan iki damla can yaşında. Ezilmektense kurumak yeğdir diye düşündü belki de...

Zamanların ıssızlığını yoldaş ettiği kitabın sayfalarını çevirirken avuçlarına dökülen gül yapraklarını önemsemedi bile... Her gün bir yaprağını daha yitiriyordu. Kendini sessizliğin ortasında yüzerken bulmayı seviyordu. Zamana dirense de umutları, ne gül yapraklarını kurutmaktan vazgeçti ne de dökülen yapraklardan... Biliyordu ki her gülkurusu onun hayattan kopmasını engellemeye yetiyordu. Oturduğu ahşap sandalyede gerinip, geriye doğru yaslandı. Gözlerinin önünden geçen geçmişe göz atıp atmamak arasında direndi. Gözkapakları kapandı...

İrkildi. Sanki birisi uyandırmak istiyordu onu. Yavaş yavaş araladı göz kapaklarını. Yorgundu... Zaman algısını yitirdiği için kaç zamandır öylece o sandalyede yığılıp kaldığının farkında bile değildi. Kısa kollu, gök mavisi kıyafetinden gelen kötü kokuya daha fazla dayanamadı. Banyoya gitmek istiyordu. Suyun, onu da üzerindeki pislikler gibi alıp götürmesini

diledi. Vücutuyla birleşmiş ahşap sandalyeden zorlukla da olsa doğruldu. Sandalyenin ayakları tellerle birbirine bağlanmış, ortada birleştirilmişti. Bütün organları direniyordu, nereye gidiyorsun dercesine. Kalktı, soldaki kanepenin üstünde duran tek kişilik battaniyeye baktı. Başını hafifçe çevirip duvarda asılı eski resme dikti gözlerini... “Gülkurusu” dedi, sessizce... Bir iki adım attı. Koridora geldiğinde derin bir sızıyla duraksadı.

Boyası dökülmüş duvara yasladı sırtını... Çocukken piknik için gittikleri, uçları gökyüzüne değen ağaçların olduğu mesire alanını hatırladı. Hayat onun için orasıydı çocuk yaşında. Bütün güzellikler vardı, yaprakları avuç içi kadar, boyları buluta değen ağaçların olduğu mesire alanında... İnsana tüm duyguları yaşatıyordu, beton kaidesinin ortasına kondurulan demir borudan su içtiği çeşme... Orada geçirdiği o zamanlarda çocuk kalbi nasıl da sımsıkı tutardı hayatın elinden. Masmavi gökyüzündeki pamuk gibi bulutları hayvanlara benzetirlerdi ablasıyla, çocuksu oyunlarla. Yeşilin her tonunu gördü o zamanlar. Şimdilerde tüm o renkleri kaybedeceğini bilse daha bir sıkı sarılırdı onlara. Sonra her gittiklerine ona kıpkırmızı gül sunan gül ağacı...

Yutkundu... Boyası dökülmüş duvara şimdi başını da dayamıştı...

Kızıl saçlarına bakakalmıştı, uzakta koşturan, beyaz elbisesi çimen lekesi olmuş kızın... Yakalamaya çalışan arkadaşları yoktu sanki etrafında ve sadece bulut vardı ayaklarının altında... Dondu kaldı... Yeşil gözlerini gördü ona gülümsemesinin hemen öncesinde... Zaman durdu, ses sustu... Bir süre gözlerine hapsoldular birbirlerinin... Beyaz babetlerini eline alıp, yemyeşil çimenlere uzandı, kızıl saçlarını yeşile serdi usulca... Kan sızıyordu ayağının altından. Güçlkle ayağının altına bakmaya çalıştı. Koca bir cam parçası girmişti. Çaresiz gözlerle yardım istercesine baktı yeşil gözlü kız...

Nasıl koştüğünü hatırladı şimdi, soğuk duvar ciğerlerine işlerken...

Kızın ayağını kucağına alıp çıkarmak geçti aklından bir an için. Göz göze geldiler ve bir kez daha durdu zaman, sustu ses... Kızıl saçlı kız

gözlerini kapattı ve o an hiç düşünmeden tuttu, çekti o parçayı. Kanlı camın üzerinde kendini gördü. Ona bakan kendisiydi, kanlar arasından. Kızın ayağının altından kanlar akıyordu. Birden bire fark etti avucundaki gül yapraklarını. Bir eliyle tuttuğu ayağı kucağına koydu. Kızıl saçlı kızın ayağı da saçları gibi kızıla dönmüştü şimdi. Gül yapraklarını koydu dikkatlice kesik olan yerin üstüne. Avuçlarının arasına aldı ayağını. Gözlerinin önüne dökülen saçlarını yana atıp başını kaldırdı kızıl saçlı kız. Elini uzattı, avucunu açtı...

Başını hafifçe kaldırıp gözlerini açtı... "Gülkurusu" dedi, sessizce... Bir iki adım attı.

Sıcak suyun vücudundan süzülüşü kendine getirmişti. Başından ayaklarına kadar inen sıcak su bedenine her değdiğinde dudağındaki gülümseme daha da belirginleşiyordu. Bir süre öylece kaldı. Zaman sonra sıcak sudan ısınan metal armatörü çevirip kapattı. Havluyu saçlarında dolaştırdıktan sonra beline doladı. Oval kesilmiş, etrafında çerçevesi olmayan, duvara asılmış aynanın karşısına geçip, buharı koluyla sildikten sonra saçlarını elleriyle geriye taradı.

Banyonun kapısını kendine doğru çekerek açtı. Kafasını öne eğerken elleri yana düştü. Biraz önce boyası dökülmüş duvarlarına yaslandığı koridor kıpkırmızıydı... Kırmızı gül yaprakları yerlere serilmiş pencereden giren rüzgârdan kenarlara savruluyorlardı. İki adım attıktan sonra durdu.

Başını hafifçe kaldırıp gözlerini açtı... "Gülkurusu" dedi, seslice... Bir iki adım attı.

Kızıl saçlı kız yeşil gözleriyle bakıyordu, zamana küstüğü koridorun ucunda...

"Gülkurusu" dedi, seslice...

KIZIL YAĞMUR

Geceden beri hiç durmadan yağan yağmur altında yardım aramak yormuştu onu. Saatin kaç olduğu umurunda değildi. Saçlarından yağmur damlaları sızıyordu. Yüzü, karanlıkta yürürken çukuru görmeyip düştüğü zaman çamura bulanmıştı ve burnunda hala nemli toprak kokusu vardı. Gözlerine sızan yağmur damlalarını elleriyle silmeye çalıştı. Elerinin çamuru gözkapaklarına ve yüzüne bulaştı. Yorulduğunu hissettiğinde gün doğmuştu artık. Islak toprağın üzerine oturdu. Gökyüzüne kaldırdı kafasını, yüzüne düşen yağmur damlalarına aldırmadı. Başı döndü o an, çünkü hızlıydı her şey. Bulutlara baktı kaldı. Bulutların bu kadar hızlı hareket ettiklerini daha önce hiç fark etmemişti. Bir şimşek çaktı. İrkildi... Sağ elini kaldırıp avucunun içine baktı. Mavi-sarı-beyaz renkleriyle nazar boncuğu hala elindeydi. Saçlarından süzülen yağmur damlası avucundaki nazar boncuğunun üstüne düştü. Gözleri dolmuştu ama akmadı gözyaşları. Ardından bir şimşek daha...

Gök gürültüsü bulutların arkasından uzaklaşıp ortalık sessizliğe büründüğünde yine yalnızlığını hissetti. Gözlerini kapatıp, rüzgârın tenine değerek uzaklaşan sesini dinledi. “Dün sabah” dedi kendi kendine... Dün sabah... Sonra sustu... Sessizliği uzaktan gelen genç bir kadın sesi bozdu. Ayağa kalkıp, yağmur sularının biriktiği çamurlu patikadan, sesin geldiği yöne doğru ilerlemeye başladı. Yağmur yerlerdeki taşları temizlemiş, taşlar bembeyaz olmuştu. İçindeki umut büyüdü taşların beyazlığında. Gülümsedi. Toprak çamura dönüşmüştü

ama bu başka çamurdu belli. Küçük bir su birikintisine basar basmaz sağ ayağı çamura gömüldü. Sendeledi, düşmemek için sol eliyle çalılara tutundu. Ayağını çıkarsa da ayakkabısı çamurda saplanıp kalmıştı. Diz çöküp, ayakkabısını çamurun içinden eliyle çıkardı. Dizini yere koyup ayakkabısını giydi. Yerdeki su birikintisinde ellerini yıkadıktan sonra ağaç dalına tutunarak ayağa kalktı. Sırtını ağaca dayadı, daldı gözleri... Sağ avucunu açıp, mavi-sarı-beyaz renkli nazar boncuğuna baktı.

Birkaç saat önce...

Uzun yolculuklar yorucu olur. İki genç bunu bile bile sabahı beklemeden gece yola çıkmak istedi. Güzel bir tatil onları bekliyordu. Epey önce planlamışlardı bu kaçamağı ama bir türlü fırsat bulamamışlardı. Eşyalarını önceden hazırladıkları için iş çıkışı hemen yola çıktılar. Sonbaharın kendini iyiden iyiye belli ettiği günlerdi. Yağmur hiç durmadığı gibi, şiddetini de arttırmıştı. Yollarda biriken sular zaman zaman arabanın hızını kesiyor ve bu durum direksiyon hakimiyetini oldukça zorlaştırıyordu. Arabanın silecekleri sağa sola gittikçe camda biriken sular etrafa savruluyordu. Genç adamın gözü dikiz aynasında asılı iki nazar boncuğuna takıldı. Gülümsedi...

Arabayı aldıkları dün sabah geldi aklına... İki de birbirinden gizli yeni arabaları için hediye almıştı. Hediye paketlerini açtıklarında önce genç kadın kahkaha atmış, sesi bütün çarşıda duyulmuştu. İki pakette de birbirine benzer, hemen hemen aynı boyutlarda nazar boncuğu vardı. Uzunca bir süre sarılıp öyle kalmışlardı arabanın içinde... İki caddenin birleştiği yerde kafa kafa çarpışan araçların gürültüsüyle irkildiler. Kural tanımayan iki trafik canavarı geçiş hakkının kendinde olduğunu iddia ediyordu. İki de kendince haklıydı. Ama olan olmuş iki araç birbirine girmişti. Kazasız belasız kullanalım düşüncesiyle nazar boncuklarını birbirine ekleyip arabanın dikiz aynasına astılar.

Genç adam, gözleri nazar boncuklarına odaklanmış o gün yaşadıklarını düşünürken yolun ortasında duran köpeği son anda fark etti. Son bir hamleyle direksiyonu yolun kenarındaki boşluğa doğru çevirdi. Yoldan çıkan araba karanlık boşluğa gürültüyle yuvarlandı.

Kendisi gibi sırlıklam olmuştı, titriyordu. Rüzgârın sesi bir kez daha duyuldu. Gökyüzüne kaldırdı kafasını, bulutlara baktı... Yanına vardığında ellerini avucunun içine alıp sıcak nefesiyle ısıtmaya çalıştı. Dudaklarının soğuktan morardığını görmemişti hiç. Gözlerinin içine bakarak son öptüğü an geldi aklına... Gözlerini açtı. Yağmurun ıslattığı uzun saçları yüzüne yapışmıştı. Gülümsedi. Dün akşamdan beri ilk defa gülümsüyordu dudakları. Delikanlı kucağında ona gülümseyen kızın saçlarını eliyle taradı. Yüzündeki çamurları sırlıklam olan kazağının koluyla sildi. Sağ elini kaldırdığında avucu sıkı sıkı kapalıydı kızın. Delikanlıya doğru uzattı ve mosmor olmuş parmak uçlarını serbest bıraktı.

Avucunu genç adama uzatırken “nazar boncuğu” diyebildi. Delikanlının kollarından güç alıp doğrulmak istedi. Yere yığıldı kanlar içinde... Her yer kırmızıya büründü. Bir çılgılık yükseldi gökyüzüne...

Yağmur yağıyordu, kıpkırmızı...

KÖMÜR KARASI

Elimde değil... Hayat zaten karanlık... Yaşarken gün be gün ölüyorum... Farkında değil insancıklar... Ölüm... Düşünüyorum... Beyin ölümüm gerçekleşmiş bağladıkları geçim makinasının iplerinde... Sırat köprüsü bu olsa gerek, yaşıyorsun dedikleri dehlizlerde... Yaşam... Kime göre? Neye göre? Yaşamak sadece nefes almak galiba pahalı kalemlere... Sızlıyor her yanımda... Sızlar mı beyinler? Ellerime bak... Kara... Kapkara kader çizgileri... Parmaklarım acıyor... Kapkara çizgiler derinleştirmiş parmaklarımın yükünü... Gözlerimin önünde her saniyenin hesabı... Kara gözlü oğlum demeseydi anam... Gözlerim kara... Sancılarımı kimse hissetmedi... Yol kara... Uzayıp giden, insan dolu yollar kapkara... Ayaklarıma kara sular indi... Derdimi anlatamadım yaratılanlara...

Yazgımı söylediler...

Kara...

Söyleyenler yazdılar...

Kara...

Kader...

Kara...

İnsanlar...

Kara...

Kömür madeni işine istemeye istemeye başlayan Hasan, ilk defa giriyordu yeraltına... Giydi kıyafetlerini... Baret, tepe lambası, oksijen maskesi dedikleri demir bir kutu... Sarı bareti işçiler takarmış, orada öğrendi. Cafer Çavuş madenin kıdemlilerinden... Yürüdüler...

“Korkuyor musun?” dedi Cafer Çavuş...

“Bilmem ki” dedi Hasan...

“Korkma, aşağıda alışırsın.”

Yürüdükçe karanlıklaştı her yer. Kesif kömür tozu kokusu doldu genzine... Adam yolu dedikleri, galeride işçilerin emniyetle yürümesini sağlamak için bırakılan yol boyunca düşündü... Kalp atışları hızlanmış, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi açılmıştı. Demir direklerin aralarında sıkışan kömür parçaları parlıyordu. Tepe lambası onun gideceği yolu önceden aydınlatırken diri diri girdiği toprağın altında yol gösteriyordu. Nefesi hızlandı... Ayakları durdu... Gözlerini tepeye dikti... Her yer kara... Kalbi sıkıştı... Ellerine baktı. Kapkara olmuş ellerine... Terliyordu... Başı döndü... Kenara yaslandı... Yaslandığı yer kara... Gözleri karardı...

“Yok...” diyebilirdi sadece, “yok...” Hasan gidemedi bir adım daha. Cafer Çavuş kolundan tuttu. “Korkulur mu hiç? Korkunun ecele faydası yok. Ya kendine gel ya da çık git” diye bağırdı. Hasan duymuyordu. Kulakları çınılıyordu. Elleriyle kulaklarını kapattı. Çöktü kaldığı yere. Cafer Çavuş kolundan tuttu Hasan'ı... Çekiştirmeye başladı. “Yeraltındayız, çık git dışarı. Seninle mi uğraşacağım ben? Madem korkacaktın niye geldin?” Konveyörcü Salim ve Tahkimat Ustası Recep geldi yanlarına... Recep Hasan'ın yanına çökmüştü ki bir gürültü koptu... Sallandılar... Yaslandıkları demir direkler çatırdıyordu. “Eyvah, patlama!” diye bağırdı Cafer Çavuş... İleriden bir toz bulutu geldi. Göz gözü görmez oldu. Hasan yere çökmüş, elleri hala kulaklarındaydı. Diğerleri savruldu. “Maskeleri takın, maskeleri takın!” diye bağıriyordu Recep Usta... Takamadılar... Oldukları yere yığılıp kaldılar...

Yere yattı Hasan... Dizlerini karnına çekti. Ellerini kulaklarına sıkıca bastırdı. Nefes alamıyordu. Oksijen maskesi dedikleri demir kutu geldi aklına. Çıkardı belinden. Dedikleri gibi açtı kapağını. Ağzılığını ağzına yerleştirdi. Ucunda sallanan mandalı burnuna taktı. Derin derin nefes almaya başladı. Küf tadı geldi ağzına... Yüzünü buruşturdu. Bir nefes daha çekti. Ağzının içine kömür tozu doldu sanki... Çıkardı

ağzından. Yanan gırtlakını temizleyip tükürdü. Sesler geliyordu... Ona doğru yaklaşan sesler. Bağırıyorlar; “Çıkışa koşun! Çıkış bu tarafta!” Ayak sesleri çok yaklaştı. Elini kaldırıp seslenmek istedi. Sesi çıkmadı. Genzi yanıyordu. Üstüne basıldığını hissetti. Koşturan işçiler Hasan'ı görmediler bile. Hasan yerden kalkamıyordu. Koşanlar Hasan'ın üstüne basarak geçtiler, beklemediler... Az ileride onlar da yığılıp kaldı. Duman hepsini yuttu sessizce...

Bir nefes... Bir nefes daha... Gözleri karardı. Ellerinin uzandığı yerden bir avuç kömür tozu aldı. Gözleri ağırlaştı.

Kapandı...
Ölüm uykusuna...
Gözleri...
Rüyaya daldı Hasan...

Geç kaldım anne... Ekmek alacaktım gelirken... Bak, gelemedim... Ama bekle, ben hala buradayım... Ellerim kömür karası oldu... Yıkamasam... Yine kızarmısın? Sofraya ellerim kirli otursam yine kovarmısın beni? Top oynayıp gelince ellerim hep kirlenirdi küçükken... Eve almazdın... Kapının önüne oturur, ellerimi çeneme koyup güzel sesinle “Hasan'ım gel hadi!” demeni beklerdim. Yine bekliyorum bak! Ellerim yine kirli, kara... Hem de kapkara... Anne... Sesimi duymadın mı? Yukarısı çok kalabalık galiba... Çok ses geliyor... Duymadın mı sesimi? Ekmek alamadım diye kızma anne... Bekle...

Ya da bekleme sen anne... Işığım azalıyor, boğazım yanıyor... Yanımda birileri var. Yatıyorlar onlar da. Belli ki onların da annesi bekleyecekti; ama onlar da gelemeyecekler... Artık kömür kokulu ekmek gelmeyecek onların da sofrasına... Gidemedim anne... Ölüm bana geldi... Buradayım ama sen bekleme beni... Işığım bitti... Üstüme çöktü sanki kara sessizlik... Soluğum azalıyor, sesim o yüzden sana gelmedi. Yüzünü uzat bana... Bir daha öpsem... “Oğlum... Can parem... Yüreğimin parçası...” der misin yine? Ellerim kara, kapkara... Yüzünü sevsem kızarmısın? Çamur olmadı bu kez... Çamur değil, ellerimin kırı... Kömür karası... Öpsem ellerini, bağrına basarmısın? Yüzüm de kara... Kömür karası...

Anne...
Kömür...
Kara...

Fatma Ana oturduğu yerde ileri geri sallanıyordu. Sol dizine dayadığı elini başına yasladı. Gözlerini kara deliğe dikti. Hasan'ını getireceklerdi az sonra... Dün kara haber gelmişti yemek yaparken... Tencerenin kapağı düştüğü yerde kaldı dünden beri... Fatma Ana dünden beri aynı yerde... Gözleri dolu... İçine içine akıyor gözyaşları... Boğazı düğümlenmiş, yutkunamıyor... “Hasan'ım! Oğlum! Kaderini kömür karasıyla yazmasaydın... Bak buradayım... Canımdan can verdim... Çık gel... Canımı sana vereyim...”

Ambulanslar sıraya dizilmiş, cansız bedenleri bekliyordu... Arka arkaya alıp götürdüler cansız bedenleri... “Hasan gelecek” diyordu Fatma Ana, “Şimdi çıkarıp getirecekler Hasan'ımı...”

Fatma Ana doğruldu oturduğu yerden. Serin esen rüzgar oğlunun kokusunu getirmişti kara delikten... Ufka doğru diktiği yaşlı gözlerini kısıtı... Oğlunun kokusunu içine çekti. Çocukken de böyleydi Hasan. Oyun oynayan çocuklar evlerine gider, Hasan en sona kalırdı... Yine bekletti anasını... Koştı Fatma Ana... Atıldı, battaniyeye sarılı cansız bedeninin üstüne...

“Hasan'ım! Kurban olduğum! Olmayaydı ekmeğimiz! Hasan'ım! Hasan'ım! Kara Hasan'ım! Kaderin de mi kara olacaktı? Hasan'ım! Fatma Ana'nın feryatları yayıldı gökyüzüne... Gökyüzü kaçırdı gözlerini maden ocağının üstünden... Hasan'ın battaniyeye sarılı cansız bedeni, arkadaşlarının elleri arasında sırada bekleyen ambulansa bindirildi. Siren acı acı çalıyordu her bir ambulanda...

Yeraltından çıkanların birbirlerine söyledikleri “Geçmiş olsun!” sözü çok şey anlatıyordu. Ama bu kez çıkmayı başarabilenlerin ağzını bıçak açmıyordu. Hepsi suskun, hepsi nefes almadan yeraltındaki arkadaşlarını düşünüyordu. Hiç bir şey diyemediler. Tek bir söz kaldı maden ocağının üstünde...

“Kaderini kömür karasıyla yazanlar...”

Ümit Kutbay

Yazar 1978 Zile doğumludur.

Çocukluk döneminde başlayan okuma tutkusu ve yazmaya olan merakı ilerleyen yaşlarında ona yoldaşlık etmiştir.

2004 yılından itibaren çeşitli gazetelerde ve internet haber sitelerinde köşe yazıları yayımlanmaya başlamış ve halen de devam etmektedir. Bir dönem dergi editörlüğü de yapan yazar ayrıca *Tip* isimli Aydın'ın ilk karikatür dergisinin de yayın yönetmenliğini yapmıştır. Öyküleri ve biyografik yazıları çeşitli edebiyat dergilerinde de yayımlanan yazar evli ve 2 çocuk babasıdır.

Yutkundu... Ruhunu çoktan teslim etmişti bilinmezliğe... Yerinden kalktı. Yan tarafta duran çuvallardan birisini sürükleyerek, tavandan sarkan urganın altına getirdi. Kafasını kaldırıp urgana baktı. Ellerini çuvaldan ayırıp doğruldu. Soğuk odaya göz gezdirdi. Sol tarafta asılı gaz lambasını gördü. Annesi; “Gaz lambası insanın içindeki umut gibidir. Ucundaki fitili yakmazsan içindeki gaz aydınlatmaz” derdi. Dudağına belli belirsiz bir gülümseme yayıldı. Çuvalın üstüne çıktı. Yağlı urganın ortasındaki boşlukta film yoktu artık. İki eliyle kavradı. Gözlerini kapatıp ağzındaki son can damlasını yutkundu.

444 80 09

0533 706 01 09

www.efeler.bel.tr

0256 227 09 98

efeler@efeler.bel.tr

twitter.com/EfelerBelediye

instagram.com/efelerbelediyesi

facebook.com/EfelerBelediyesi

youtube.com/efelerbelediyesi

Yedi Eylül Mah. İzmir Bul. No:5 Efeler / AYDIN

ISBN: 978-605-66404-6-9

9 786056 664046 9